

அபிவிருத்தியும் கல்வியும்

சோ. சந்திரசேகரன்

தாங்களோ பிரகரம்

அபிவிருத்தியும் கல்வியும்

பேராசிரியர்

சோ. சந்திரசேகரன்

கல்விப்பிடம்
கொழும்புப் பல்கலைக்கழகம்

1. Concept of Development - A Historical Approach

Evolutionary Concept, Structural-Functional Concept, Modernization Concept, Economic Thought, Marxist Thought, Dependency Concept, Liberation Concept.

2. Development and Education

Political Development, Economic Development, Educational Development, Alternative Views

தமிழ்நாடு பிரசுரம்

Title : **Abhiviruthiyum kalviyum**
(Development and Education)

Author : Prof. S. Sandrasegaran
Faculty of Education
University of Colombo
Colombo 3 , Sri Lanka

Publisher : Dharshana Publishers
58-1/3, 37th Lane
Colombo 6
November, 1996

Printer : Unie Arts (Pvt.) Ltd.

Price : Rs. 80/-

பொருளாடக்கம்

1. அபிவிருத்திக் கோட்பாடு - ஒரு வரலாற்று நோக்கு

பரிணாமக் கோட்பாடு, அமைப்பியல் - செயற்பாட்டு வாதம், நவீனமயக் கோட்பாடு, பொருளியல் கோட்பாடு, மார்க்சீய சிந்தனை, சார்புநிலைக் கோட்பாடு, விடுதலைக் கோட்பாடு

2. அபிவிருத்தியும் கல்வியும்

அரசியல் அபிவிருத்தி நோக்கு, பொருளாதார அபிவிருத்தி நோக்கு, எழுத்தறிவும் அபிவிருத்தியும், மாற்றுச் சிந்தனைகள்

CONTENTS

1. Concept of Development - A Historical Approach

Evolutionary Concept, Structural - Functional Concept, Modernisation Concept, Economic Thought, Marxist Thought, Dependency Concept, Liberation Concept

2. Development and Education

Political Development, Economic Development, Literacy and Development, Alternative Views.

அனிந்துரை

பேராசிரியர் சோ. சந்திரசேகரன் அவர்களின் “அபிவிருத்தியும் கல்வியும்” என்னும் மற்றொரு கல்வியியல் நாலைப் பதிப்பித்து வெளியிடுவதில் மகிழ்வடைகின்றோம். ஆசிரியர் சமூகம் மட்டுமின்றிக் கல்வித்துறையின் மேம்பாட்டில் அக்கறை கொண்டுள்ள கல்விப் பணியாளர்கள், திட்டமிடல் அலுவலர்கள், பெற்றோர்கள் அனைவரும் பயன்தையக் கூடிய பல நால்களைப் பேராசிரியர் சந்திரசேகரன் எழுதி எமது பதிப்பகத்துக்கூடாக வெளியிட்டுள்ளார். எமது அனுபவத்தில் இன்றைய தமிழ் சூரும் நல்லுலகத்தில் முதன்முதலாக ஏராளமான கல்வியியல் நால்களை வெளியிட்டு ஒரு முக்கிய அறிவுசார் சாதனையை அவர் படைத்துள்ளார் என்பதைக் குறிப்பிட விரும்புகின்றோம்.

எமது பதிப்பகத்தின் நோக்கம் சீரிய கல்வியியற் கருத்துக்களைக் கொண்ட சிந்தனையாளர்களின் எழுத்துக்கள் சமூகத்துக்குப் பயன்படும் என்பதால் அவற்றை நால் வடிவத்தில் பரப்ப வேண்டும் என்பதாகும். அந்நோக்கினை நிறைவு செய்யவே இந்நாலையும் வெளியிடுகின்றோம்.

அபிவிருத்தி, வளர்ச்சி என்னும் சொற்களை நாம் சாதாரணமாகப் பயன்படுத்தும் போது அவற்றின் உட்பொருளையும் தத்துவத்தையும் கருத்திற் கொள்வதில்லை. ஆயினும் இவ்வெண்ணைக்கருக்கள் உள்ளார்ந்த உள்ளியல், சமூகவியல், பொருளியல் சிந்தனை சார்ந்த வரையறைகளையும் விளக்கங்களையும் கொண்டவை என்பதை நூலாசிரியர் இந்நாலில் எடுத்துக் காட்டுகின்றார். அபிவிருத்தி பற்றிய சிந்தனை, வரலாற்று ரீதியாகப் பல்வேறு பரிமாணங்களைக் கொண்டது என்பதையும் அபிவிருத்திக்கும் கல்விக்குமிடையில் உள்ள தொடர்பு பற்றிய சிந்தனையாளர் கருத்துக்களை நவீன ஆராய்ச்சிகளை ஆதாரமாகக் கொண்டு நூலாசிரியர் விளக்கியுள்ளார்.

கல்வியியலைக் கருப்பொருளாகக் கொண்ட எமது பதிப்பகத்தின் நால்களுக்கு வாசகர்கள் வழங்கி வந்த அமோக ஆதரவு இந்நாலுக்கும் கிட்டும் என்பதே எமது நம்பிக்கை.

பதிப்பகத்தார்

கொழும்பு - 6

30. 11. 1996

அபிவிருத்தியும் கல்வியும்

1.0 அபிவிருத்திக் கோட்பாடு ஒரு வரலாற்று நோக்கு

அபிவிருத்திக்கும் கல்விக்குமிடையில் உள்ள தொடர்புகள் பற்றி 1950களில் பல அறிஞர்கள் ஆராய்ந்தனர். இக்காலப்பகுதியில், முறை சார்ந்த கல்வி நிறுவனங்கள், நாடுகளின் அபிவிருத்திக்கு நேரடியாக உதவும் என்ற கருத்து வலுப்பெற்றிருந்தது. ஆயினும் பிற்காலத்தில் குறிப்பாக 1990களில், இவ்வாறான கல்வியின் நேரடியான பங்களிப்புக் குறித்து சற்று அவதானமாகவே நம்பிக்கை தெரிவித்தனர். ஆரம்பத்தில் ‘கல்வியினால் அபிவிருத்தி ஏற்படும்’ எனக் காரண விளைவு அடிப்படையில் கூறப்பட்ட எளிமையான தொடர்பு பிற்கால சிந்தனையில் இது ஒரு சிக்கலான தொடர்பு எனக் கருதப்பட்டது. கல்வி, அபிவிருத்தி என்பன பற்றிய விளக்கத்துடன் வேறு பல காரணங்களும் இச் செயற்பாட்டில் இயங்குவதும் கண்டறியப்பட்டது. உண்மையில், அபிவிருத்தி என்றால் என்ன? அது எவ்வாறு ஏற்படுகிறது? அதில் கல்விச் செயற்பாட்டின் பங்கு யாது? என்னும் வினாக்களுக்கான விடைகளைக் கண்டறிய சற்று பின்னோக்கி அபிவிருத்திச் சிந்தனையை வரலாற்றுத்தியாகப் பார்த்தல் வேண்டும்.

சமூக, பொருளாதார சிந்தனையில் அபிவிருத்தி பற்றி வெவ்வேறுபட்ட பல கருத்துக்களும் வரையறைகளும் வழங்கப்பட்டு வந்துள்ளன. சமூக மாற்றம், வளர்ச்சி, முன்னேற்றம், மேம்பாடு, நவீனமயம் போன்ற சொல்லாட்சிகளும் அபிவிருத்தி என்னும் பொருளிலேயே கையாளப்பட்டன. அரசியல் சிந்தனை, சித்தாந்தங்கள் என்பவற்றின் செல்வாக்குக்குட்படாத முறையில், அபிவிருத்தி என்பது உள்ளார்ந்த ஆற்றல் முழுமை பெறுவதைக் குறித்தது. எடுத்துக்காட்டாகத் தாவரம், விலங்கு, மனிதன் ஆகியோர் அடையும் முழுவளர்ச்சியைக் குறிப்பிடலாம்; இக்கருத்தின்படி தனியாட்களும் சமூகங்களும் முழுமையான வளர்ச்சிக்குரிய உள்ளார்ந்த உளவியல்,

உயிரியல், சமூகவியல் பண்புகளைக் கொண்டுள்ளனர்; இப்பண்புகளின் அடிப்படையில் சில மதிப்பீடுகளைச் செய்து கொள்ள முடியும்; உதாரணமாக, தனியாட்கள் உடல்வலு உள்ளவர்களாகவும் அற்றவர்களாகவும், சமூக துழலில் பங்கு கொள்பவராகவும் பங்குகொள்ளாதவராகவும் இருப்பார். சமூகங்கள் தமது மனித ஆற்றலைப் பயன்படுத்தி திறமையுடனோ திறமையில்லாமலோ இயங்க முடியும். சமூகத்தின் இப்பரிமாணங்களில் முன்னேற்றங்களை ஏற்படுத்தக்கூடிய எத்தகைய மாற்றங்களும் அபிவிருத்தி எனக் கொள்ளப்படும். இத்தகைய அபிவிருத்திச் செயற்பாட்டில் கல்வி ஒரு அத்தியாவசியமான அம்சமாகக் கொள்ளப்படுகின்றது.

எவ்வாறாயினும், தத்துவ ஞானிகளும் சமூக அறிவியல் அறிஞர்களும் வரலாற்றுரீதியாக அபிவிருத்தி பற்றி எவ்வாறு சிந்தித்தனர் என்பது பற்றி சுருக்கமாக நோக்குவோம். கடந்த காலங்களிலும் தற்போதும் நாகரீங்கள் முன்னேறி வருகின்றன. எதிர்காலத்திலும் இவ்வாறான முன்னேற்றம் எல்லையற்ற முறையில் ஏற்படும்; முன்னேற்றத்திற்கு முடிவும் எல்லையும் இல்லை என்பது 17 ஆம் நூற்றாண்டில் பிரான்சில் எழுந்த அபிவிருத்திச் சிந்தனையாகும். இக்கருத்தை வலியுறுத்தியவர் பிரஞ்சு அறிஞர் B.L.B.De.Fontenelle என்பவராவர்.

சமய நூல் அறிவை விஞ்ஞானம் வெல்லும்; இயற்கையான வளர்ச்சிக்கு வரம்பில்லை; மனிதனின் இயற்கையான வளர்ச்சிக்குத் தடையானவற்றை அகற்றிவிடுவதே அரசின் பணி. முன்னேற்றம் தொடர்பற்ற முறையில், துண்டுபடுத்தப்பட்டு ஏற்படுவதில்லை; அது தொடர்ச்சியானது; படிப்படியாக நிகழ்வது; என்று இச்சிந்தனை மேலும் விரிவடைந்தது.

‘முன்னேற்றம் தவிர்க்க முடியாதது’ என்ற மேலை நாட்டுக் கருத்துக்கு இணையான கருத்துகள் சீன மரபிலும் காணப்பட்டன. கொன்பியூசியஸின் சிந்தனையின்படி இயற்கையில் காணப்படும் உடன்பாட்டு, எதிர்மறை அம்சங்கள் இணைந்து செயற்பட்டு உலக

முன்னேற்றத்துக்கு அடிகோலுகின்றன. உலகின் முதலாவது சமூகவியலாளர் எனக் கருதப்படும் இஸ்லாமிய அறிஞர் Ibn khaldun என்பார் இஸ்லாமிய உலகில் முரண்பாடுகளின் பங்களிப்புப் பற்றி முதன் முதலாகக் கருத்து வெளியிட்ட அறிஞர் இவராவார். சமூக மாற்றங்கள் எழுந்தமானமாக ஏற்படுவதில்லை; அவை முறையாக, ஒரு ஒழுங்கினடிப்படையிலேயே ஏற்படுகின்றன; பேரரசுகளின் வீழ்ச்சியிலும் ஒரு தொடர்ச்சி உண்டு; எனினும் நாடுகளின் காலநிலை, புவியியல் நிலை போன்ற காரணிகள் அவற்றின் வளர்ச்சியைப் பாதிப்பன என்பது அவரது கருத்தாகும்.

1.1 பரிமாணக் கோட்பாடு

19 ஆம் நூற்றாண்டில் அபிவிருத்தி பற்றி நன்கு ஒழுங்குபடுத்தப்பட்ட சிந்தனைகளும் கோட்பாடுகளும் தோன்றின. இவை பரிமாணக் கோட்பாடுகள் எனப்பட்டன. 19 ஆம் நூற்றாண்டு அறிஞர்கள் அபிவிருத்தியும் மாற்றமும் இயற்கையாக, தொடர்ச்சியாக, அவசியமாக, உடனடியாக ஏற்படுவது எனக் கொண்டனர். Auguste Compte என்னும் அறிஞர் அபிவிருத்தியும் முன்னேற்றமும் மனிதனின் விஞ்ஞான சாதனைகளின் விளைவு என வலியுறுத்தினார். பிரித்தானிய தத்துவஞானி Herbert Spencer சமூக அமைப்பினைப் பொறுத்தே சமூக வளர்ச்சி ஏற்படும் என்றார். Darwin னின் சிந்தனையைப் பின்பற்றிய அவர் தாவரங்களும் விலங்குகளும் பெற்ற பரிணாம வளர்ச்சி போன்று சமூகங்களும் வளர்ச்சியற வேண்டும்; ‘வாழத் தகுந்தனவே வாழக் கூடியன’ என்ற தத்துவம் சமூகத்தில் நிலை பெற வேண்டும்; ஏழைகள் ஏழைகளாக இருப்பதற்குக் காரணம் அவர்களுக்குத் தகுதி குறைவு (less fit); செல்வந்தர்கள் உயர்நிலைக்கு வரக்காரணம் அவர்கள் அதற்குத் தகுந்தவர்கள் என்பதே Spencer இன் சிந்தனை.

அபிவிருத்தி பற்றிய பரிணாமக் கொள்கை 19 ஆம் நூற்றாண்டின் இறுதியிலும் 20 ஆம் நூற்றாண்டிலும் தொடர்ந்து நிலவியது. பிரஞ்சு சமூகவியலாளர் Emile Durkheim இக்கொள்கையை மேலும்

விரிவுபடுத்தினார்; இக்கொள்கையின் மூலக கருத்து சமூகம் எளிமையான புராதன நிலையிலிருந்து சிக்கலான நவீன சமூக வளர்ச்சியடைகின்றது; இது வாழும் உயிரியொன்றிற்கு ஒப்பானது; இக்கொள்கையின்படி வலிமையான, கைத்தொழில்மயப் படுத்தப்படாத சமூகங்கள், பரிணாம வளர்ச்சியின் புராதன கட்டமொன்றைப் பிரதிபலிக்கின்றன; கைத்தொழில்மய சமூகங்கள் நவீன வளர்ச்சிக் கட்டமொன்றைப் பிரதிநிதித்துவப்படுத்துகின்றன; வளர்ச்சி குறைந்த சமூகங்கள் உயர்சமூகநிலையை அடைய முயலுகின்றன; மொத்தத்தில் வளர்ச்சியடைந்தவை உட்பட எல்லா சமூகங்களுமே முன்னேற்றப் பாதையில் அபிவிருத்தியறுகின்றன என்பது பரிணாம வளர்ச்சிக் கோட்பாட்டின் உடகருத்து. குடியேற்ற ஆடசியாளர்கள் தமது ஆடசிமுறையை நியாயப்படுத்த இக்கொள்கையைப் பயன்படுத்தினர்; முன்னேற்றம் காண முற்படும் பின்தங்கிய சமூகங்களின் பரிணாம வளர்ச்சிக்குக் குடியேற்ற ஆடசியாளர்களும் மின்னரிகளும் உதவ முன்வந்ததையே குடியேற்ற ஆடசி முறையின் நோக்காக இக்கொள்கை விளக்க முற்பட்டது.

20 ஆம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியில் அபிவிருத்தி பற்றிய இப்பரிணாமக் கோட்பாடு விமரிசனத்துக்குள்ளாயிற்று. சமூகங்கள் தொடர்ச்சியாக வரலாற்று ரீதியாக வளர்ச்சியற்றன என்னும் கருத்தை ஏற்றுக் கொள்ள முடியாது. சமூகத்தின் தோற்ற நிலைமைகளை வைத்து அவற்றின் வளர்ச்சியை விளைக்க முடியாது; சமூகத்தில் காணப்படும் பல முரண்பாடுகளை இக்கொள்கை விளக்கவில்லை; எடுத்துக்காட்டாக, நவீன கைத்தொழில் சமூகங்களில் பாரம்பரிய சமய சடங்குகள் இன்றும் காணப்படுகின்றன. பரிணாமக் கோட்பாட்டுவாதிகள் இவை விதிவிலக்கு என்றும் பண்டைய மரபின் மிச்சசொச்சங்கள் என்றும் விளக்க முற்பட்டனர்; வேறு சிலர், இச்சடங்குகள் சில சமூக தேவைகளை நிறைவேற்றி வைத்ததாகக் கூறினர். சமூகங்கள் ஓரே போக்கிலேயே வளரும்; சமூகங்கள் முன்னேறுவது தவிர்க்க முடியாதது என்ற கருத்துக்களும் நடைமுறையில் பிழைத்து விட்டதாக எடுத்துக்காட்டப்பட்டது. சமூக உடைமை அரசுகளின் தோற்றம், முதலாம், இரண்டாம் உலகப்போர்கள்

என்பன இதற்கு உதாரணங்களாகக் கூறப்பட்டன. இப்போர்கள் முன்னேற்றத்தையன்றி சமூக வீழ்ச்சியையே எடுத்துக்காட்டன.

1.2 அமைப்பியல் - செயற்பாட்டு வாதம்

1930களில் தொடங்கி 1950களில் சமூக அறிவியல் துறைகளில் முக்கியத்துவம் பெற்ற மற்றொரு கோட்பாடு அமைப்பியல் - செயற்பாட்டு வாதமாகும் (Structural - Functionalism). இதனை உருவாக்கிய அறிஞர்கள் Talcott Parsons, Robert K. Menon ஆகியோராவர்; இக்கருத்தின்படி சமூகம் ஒன்றுக்கொன்று தொடர்புடைய பல அங்கங்களை உடையது (உ.ம : சமயம், கல்வி, அரசு, குடும்பம் போன்றன); இவையாவும் எப்போதும் தமக்குள் ஒரு சமநிலையையும் அமைத்தியையும் காண முயல்கின்றன; சமூக மாற்றம் பற்றிக் கூறிய இவ்வறிஞர்கள், அதன் பரிணாம வளர்ச்சி பற்றி எதுவும் கூறவில்லை; சமூக ஒருங்கிணைப்பு, சமநிலை என்பன ஏற்பட்ட சமூக முரண்பாடுகள் (conflicts) தடையாக அமைவன என்பது அவர்கள் கருத்து. இவர்களுடைய கோட்பாடு, மாற்றம் பற்றி எதுவும் சொல்லவில்லை என்றும் சமூகத்தின் தேக்கத்தன்மையுடைய பல்வேறு கூறுகள் பற்றி மட்டுமே ஆராய்கின்றது என்று விமரிசிக்கப்பட்டது. சமநிலை பேணப்படுவதையே வலியுறுத்தும் இக்கோட்பாடு குறிப்பிட்ட ஒரு சித்தாந்தச் சார்புடையது; இனக்கமும் ஒருங்கிணைப்பும் பேணப்பட வேண்டும்; அவையே பெறுமதிமிக்கவை ; முரண்பாடு, மாற்றம் என்பன குறைபாடுடைய அம்சங்கள் என்பதால் அவை தவிர்க்கப்பட வேண்டியவை என்பதையே இக்கோட்பாடு வலியுறுத்துவதாக வாதிடப்பட்டது. மேலும் இக்கோட்பாடு அபிவிருத்திக்கும் மாற்றத்துக்கும் சமூக சீர்திருத்தத்துக்கும் எதிரான பழையமை வாதத்தை வலியுறுத்துவதாகவும் விமரிசிக்கப்பட்டது. ஆயினும் Talcott Parsons பிற்காலத்தில் முன்வைத்த புதிய பரிணாமக் கோட்பாடு (Neo-evolutionism) முன்னைய பரிணாமக் கோட்பாட்டையும் அவரது அமைப்பியல் - செயற்பாட்டு வாதத்தையும் இணைத்து சமூகங்கள் ஒருங்கிணைப்பினாடாகப் பரிணாம

வளர்ச்சியடைவதாக எடுத்துக் கூறியது. இதனடிப்படையில் தற்போது முக்கியத்துவம் பெற்றுள்ள நவீனமயக் கோட்பாடு (Modernization Theory) உருவாயிற்று.

1.3 நவீனமயக் கோட்பாடு

இக்கோட்பாடு இரு பெரும் போர்களைத் தொடர்ந்து மனிதகுலத்தின் எதிர்காலம் பற்றிய நம்பிக்கை நிறைந்த எண்ணங்களைக் கொண்டமைந்தது. இக்கோட்பாட்டை சமூகவியலாளர்களும் உளவியலாளர்களும் அரசாங்கம், பொருளியல், மானியவியல் துறை சார்ந்த அறிஞர்களும் பயன்படுத்தினர். இக்கோட்பாட்டின்படி நவீனமயம் என்பது புரட்சிகரமானது; ஏனெனில், பாரம்பரிய சமூகம் மிகத்துரிதமாக நவீனமயமாயிற்று; இது முறையாகவும் உலகலாவிய ரீதியிலும் ஏற்பட்டது; அத்துடன் நவீனமயம் கட்டம் கட்டமாகவும் முன்னேற்றகரமாகவும் ஏற்பட்டது; நவீனமயமாக்கம் என்பது அபிவிருத்தியேயாகும்; இதற்கு சமூக உறுப்பினர்களில் பெரும்பாலானவர்கள் நவீன விழுமியங்களைக் கொண்டிருத்தல் வேண்டும்; இவ்விழுமியங்கள் உருவாவதற்கு சமூக நிறுவனங்களான பாடசாலை, குடும்பம், தொழில்நிலையங்கள் என்பன உதவவேண்டும். பல்வேறு நாடுகளில் மேற்கொள்ளப்பட்ட அபிவிருத்தியியல் ஆய்வுகளின்படி நவீன விழுமியங்களை வழங்குவதில் பாடசாலைகளும், தொழிற்சாலைகளும் உதவிவந்துள்ளன. நவீனமயமாக்கக் கோட்பாட்டின்படி, நவீனமயமாக்க நிறுவனங்கள், நவீன விழுமியங்கள், நவீன நடத்தை, நவீன சமூகம், பொருளாதார அபிவிருத்தி என்பவற்றுக்கிடையே நேரடியான இடைத்தொடர்பு உண்டு. ஆயினும் இத்துறையில் மேற்கொள்ளப்பட்ட ஆய்வுகளின்படி:

- நவீன விழுமியங்களுக்கும் நவீன நடத்தைக்குமிடையே தொடர்பில்லை.
- நவீன நிறுவனங்களுக்கும் நவீன விழுமியங்களுக்குமிடையில் தொடர்பில்லை.

- நவீன நடத்தை, நவீன சமூகம், பொருளாதார அபிவிருத்தி என்பவற்றுக்கிடையிலான தொடர்புகள் பிரச்சினைக்குரியவை. எடுத்துக்காட்டாக, வளர்முக நாடுகளில் மேலெநாட்டுத் தொடர்பு சாதனங்களின் பாதிப்பினால் நவீன விழுமியங்கள் வளர்ச்சி பெறவில்லை; பொருளாதார அபிவிருத்தியம் ஏற்படவில்லை; நவீன விழுமியங்களால் நன்கு பாதிக்கப்பட்ட விவசாயிகளின் உற்பத்தித் திறன் அதிகரிக்கவில்லை என ஆய்வுகள் தெரிவித்தன.

நவீனமயமாக்கக் கோட்பாட்டை விமரிசித்தவர்களின் நோக்கில்,

- நவீன விழுமியங்கள் பாரம்பரிய விழுமியங்களுக்கு முற்றிலும் மாறானவையல்ல. ஐப்பானில் பாரம்பரிய விழுமியங்களும் அபிவிருத்தியை ஊக்குவித்துள்ளன. மேலெநாடுகளில் அவை தடைகளாகக் கருதப்பட்டன.
- தனியாட்கள் பெறுகின்ற நவீன விழுமியங்களும் நடத்தைகளும் சமுதாய மட்டத்தில் பொருளாதார அபிவிருத்தியை ஏற்படுத்திவிடும் என்பதில்லை. ஏனெனில் சமூகம் என்பது தனியாட்களின் கூட்டுத்தொகை மட்டுமல்ல; வளர்முக நாடுகளில் வாழும் கற்றோர் வெளிநாடுகளில் பணிபுரியச் செல்வது ஒரு நவீனநடத்தையே! இதனால் வளர்முக நாடுகள் நன்மையடைந்ததாக அறுதியிட்டுக் கூறமுடியாது.
- நவீனமயமாக்கக் கோட்பாட்டின்படி ஒரு நாடு நவீனமயப்படுத்தப்பட அது முதலில் ஒரு மேலை நாடாக மாறவேண்டும். இந்திலையில் நவீனமயமாக்கச் செயற்பாடு குறிப்பிட்ட சித்தாந்தச் சார்புடையது என்பதுடன் அதில் இனமையவாத சிந்தனையும் (ethnocentric) உண்டு.

1.4 பொருளியல் கோட்பாடு

நவீன காலப்பகுதியில் பொருளியலாளர்களும் அபிவிருத்தி பற்றிய தமது சிந்தனைகளை முன்வைத்தனர். சமூகவியலாளர்களின் சிந்தனை

சமூக உளவியல் கோட்பாடுகளையும் தனியாடகள், அவர்களுடைய உள்பாங்குகள் என்பவற்றையும் வலியறுத்தியவிடத்து பொருளியலாளர்கள், அபிவிருத்திச் செயற்பாட்டில் மனிதவலுவின் உற்பத்தி ஆற்றலைக் கருத்திற் கொண்டனர்; வேலை செய்யும் ஊழியர்களின் ஆற்றலையும் திறனையும் முன்னேற்றுவதை அவர்கள் முதலீடாகக் கருதினர்; அவர்களுடைய மனிதமுலதனக் கோட்பாட்டின்படி (Human Capital Theory) தேசிய அபிவிருத்தி, சமூக மேம்பாடு என்பன மனித மூலதனத்தின் மேம்பாட்டில், மக்களின் ஆற்றல் விருத்தியில் தங்கியுள்ளன. இக்கருத்தை ஒழுங்குற எடுத்துக் கூறியவர் Theodors Schultz (1961). அவருடைய கருத்தின்படி, கல்வி என்பது நுகர்பொருள் அன்று; உற்பத்திக்கு உதவும் முதலீடே கல்வி; கல்வித் தேர்ச்சியுடைய மக்களே பொருளாதார மற்றும் கைத்தொழில் வளர்ச்சிக்குத் தேவையான மனித வலுவை வழங்குகின்றார்கள்; கல்வியின் முக்கியத்துவம் கருதியே உலகநாடுகள் பெருமளவு நிதியை கல்வி வளர்ச்சிக்கு ஒதுக்குகின்றன; பொருளாதார வளர்ச்சிக்குறைவு, தேக்க நிலை என்பவற்றுக்கு உள்நாட்டுக் காரணிகளே பொறுப்பேற்க வேண்டும்; கல்வித்துறைக்கு பெரும்பாக (Macro) நிலையிலும் நுண்பாக நிலையிலும் (Micro) செய்யப்படும் முதலீட்டுக்குப் பொருளாதார பயன் உண்டு.

மனிதனின் கல்வித் தேர்ச்சிக்காகச் செய்யப்படும் முதலீடு பொருளாதார வளர்ச்சியை ஏற்படுத்தும் என்பதை இக்கோட்பாடு அரசியல் தலைமைப் பீடத்துக்கு உணர்த்தியது. தனியாடகளைப் பொருத்தவரையில் இத்தகைய முதலீடு பொருளாதார மேம்பாட்டுக்கு உதவும் என்பது இக்கோட்பாட்டின் உட்கருத்து.

மனித மூலதனக் கோட்பாட்டை விமரிசித்தோரின் நோக்கில்,

- கல்வியின் மீது செய்யப்படும் முதலீடு வருமான அதிகரிப்பை ஏற்படுத்தும் எனும் கருத்து பிரச்சினைக்குரியது. ஏனெனில் ஒருவரின் குடும்பப்பின்னணி, உள்ளார்ந்த ஆற்றல் என்பனவும்

வருமான அதிகரிப்பையும் தொழில்வாய்ப்புகளையும் நிரணயிக்கும் காரணிகளாகும்.

- கல்வி வசதிகள் மட்டும் கல்வித் தேர்ச்சியை ஏற்படுத்தி விட மாட்டாது. பொருளாதாரமுறை, சமூக வகுப்பு, அரசியல் சித்தாந்தம் போன்ற அமைப்புகளீடியான காரணிகள் கல்வித் தேர்ச்சியைப் பாதிக்கும். இவை ஒரு சமூக வகுப்பினருக்கு சாதகமாகவோ அல்லது பாதகமாகவோ இயங்கலாம்.
- இக்கோட்பாடு கொள்கையளவில் சில கவர்ச்சிகரமான அம்சங்களைக் கொண்டுள்ளது. ஆயினும் அக்கோட்பாட்டை உருவாக்க உதவிய முறையியல் பிரச்சினைக்குரியது. எடுத்துக்காட்டாக, ஊழியர்களின் தராதரங்களை மேம்படுத்துவதில் கல்வியின் பங்களிப்பை அளவீடு செய்யப் பயன்படுத்தப்பட்ட முறையியல் பிரச்சினைக்குரியது. இவ்வாறான அளவீடு ஊழியர்களின் தராதரங்களை விடுத்து அவர்களுடைய அறியாமை பற்றிய அளவீடாகவே அமைந்தது. பொருளாதார வளர்ச்சியின் ஒரு குறிப்பிட்ட வீதம் மனித மூலதனத்தில் ஏற்பட்ட அதிகரிப்பின் விளைவே; ஐக்கிய அமெரிக்காவில் 1919-1957 க்கிடையில் ஏற்பட்ட பொருளாதார வளர்ச்சியில் 36-70 வீதம் மனித மூலதனத்தில் ஏற்பட்ட அதிகரிப்பின் விளைவ் என Schultz எடுத்துக் காட்டியிருந்தார்.

இதுவரை ஆராய்ப்பட்ட கோட்பாடுகள் மாற்றமும் அபிவிருத்தியும் அமைதியான முறையில் படிப்படியாக ஏற்படுவென என்பதையே வலியுறுத்தின. சமூக அமைப்புகளில் காணப்படும் முரண்பாடுகளை அவை கருத்திற் கொள்ளவில்லை; இம்முரண்பாடுகள் சமூக அமைப்பின் குறைபாடான, அசாதாரண அம்சங்கள் என்பதே இக்கோட்பாடுகளின் உடகருத்து. சமூக மாற்றத்தை ஏற்படுத்துகின்ற ஆற்றலை உடைய சமூக முரண்பாடுகளை ஒரு முக்கிய காரணியாக நோக்க இக்கோட்பாடுகள் தவறிவிட்டன என்பதே இவை பற்றிய முக்கிய கண்டனமாகும். கடந்த கால வரலாற்றில் முரண்பாடுகள் ஒரு முக்கிய சமூக நிகழ்வாகவே இருந்து வந்துள்ளன. சமூக

முறைமையின் முரண்பாடுகள், புரட்சி, சுரண்டல், குடியேற்ற வாதம், வர்க்க இனப்பினங்குகள் என்பன இதற்கு உதாரணங்களாகும்.

1.5 மார்க்சிய சிந்தனை

மார்க்சீய கோட்பாட்டின்படி சமூகம் பல்வேறு கட்டங்களில் வளர்ச்சியறுகின்றது; புராதன பொதுவுடைமை நிலையிலிருந்த சமூகம் மானியமுறை, முதலாளித்துவம், சமூக உடைமை என படிப்படியாக வளர்ச்சியற்று இறுதியில் பொதுவுடைமை சமூகமாக மிளிர்கின்றது; ஆயினும் இச்சிந்தனையின்படி, இவ்வாறு கட்டம் கட்டமாக வளரும் சமூகம், மாற்றங்களுக்குள்ளாகக் காரணம் சமூக அமைப்பில் காணப்படும் முரண்பாடுகளும் உற்பத்தி முறையில் ஏற்படும் மாற்றங்களுமாகும். முதலாளித்துவ சமூகத்தில் முதலாளி வர்க்கத்துக்கும் தொழிலாளி வர்க்கத்துக்கும் ஏற்படும் முரண்பாடுகள் தீவிரமடைந்து புரட்சிக்கு வழிவகுத்துப் பாரிய சமூக மாற்றத்துக்கு வழி வகுக்கின்றன. மார்க்ஸின் நோக்கில், அபிவிருத்தியிலும் முன்னேற்றத்திலும் இவை முக்கிய அம்சங்களாகும்; மார்க்சீய அபிவிருத்திச் செயற்பாட்டில் யாவருக்கும் எழுத்தறிவு, சுரண்டல் பற்றிய விழிப்புணர்வைத் தொழிலாளவர்க்கம் பெற்றுக் கொள்ளல் என்பன முக்கிய அம்சங்களாகும்.

சமூக மாற்றம், அபிவிருத்தி பற்றிய மார்க்சீய சிந்தனைகள், அபிவிருத்தி பற்றிய சிந்தனை வளர்ச்சியில் முக்கிய தாக்கத்தை ஏற்படுத்தின. சமூக மாற்றம் பற்றிய மார்க்சீய சிந்தனைக்கு வழங்கப்பட்ட புதிய வியாக்கியானங்களின் விளைவாக அபிவிருத்தி பற்றிய புதிய மார்க்சீய (Neo-Marxist) கோட்பாடுகள் எழுந்தன.

1.6 சார்பு நிலைக் கோட்பாடு

அபிவிருத்திப் பற்றிய பரிணாமக் கொள்கை, நவீனமயமாக்கக் கொள்கை என்பவற்றுக்கு மாறாக எழுந்த சார்புநிலைக் கோட்பாடு (dependency theory) அவற்றுள் ஒன்றாகும். இக்கோட்பாடு பல்வேறு

சமூகங்களுக்கிடையிலும் குறிப்பிட்ட சமூகத்துக்குள்ளும் இடம் பெறும் சமூக, பொருளாதார, அரசியல், பண்பாட்டு உறவுகளைக் கருத்திற் கொண்டது. ஒரு சமூகத்தின் அல்லது ஒரு பிராந்தியத்தின் குறைந்த அபிவிருத்தி மற்றொரு பிராந்தியத்தின் அல்லது சமூகத்தின் அபிவிருத்தியுடன் தொடர்புறுத்தப்படுகின்றது; சில மைய (Central/Metropole) சமூகங்கள் அபிவிருத்தி அடைந்துள்ள நிலையில் பின்தங்கிய எல்லைநிலை (peripheral) சமூகங்கள் வளர்ச்சிக் குன்றிக் காணப்படுகின்றன; இவற்றுக்கிடையில் உள்ள தொடர்பு வரலாற்றுத்தியானது என்பதை விளக்கவே ‘சார்புநிலை’ என்ற சொல் பயன்படுத்தப்படுகின்றது; வறிய நாடுகளின் பின்தங்கிய நிலைக்குக் காரணம் மேலைநாடுகளில் வளர்ச்சியடைந்துள்ள முதலாளித்துவப் பொருளாதார முறையாகும்; இம்முறை வறிய நாடுகள் மீது ஆதிக்கம் செலுத்தி அவற்றைச் சுரண்டுகின்றது; வறிய நாடுகள் செல்வந்த நாடுகளில் தங்கி வாழ்கின்றன என்பது இக்கோட்பாட்டின் மையக்கருத்தாகும்; உலக நாடுகளை மைய நாடுகள், எல்லைநிலை நாடுகள் என இரண்டாகப் பிரிக்கலாம்; செல்வந்த மைய நாடுகள், வறிய எல்லைநிலை நாடுகள் மீது ஆதிக்கம் செலுத்தி அவற்றின் வளர்க்களையும் பயன்படுத்தி வளர்ச்சியடைகின்றன; வறிய நாடுகளின் பொருளாதார முறைகளைத் திரிபடைய வைக்கும் முறையில் பல தடைகளும் ஏற்படுத்தப்படுகின்றன. வறிய நாடுகளின் வளர்கள் பல்வேறு வழிகளில் மையநாடுகளைச் சென்றடைகின்றன; குடியேற்ற ஆட்சி, புதிய குடியேற்றவாதத் தொடர்புகள், பன்னாட்டு நிறுவனங்களின் செயற்பாடுகள் இதற்கு உதவகின்றன; வறிய நாடுகளைச் செல்வந்த நாடுகள் கைப்பற்றி ஆதிக்கம் செலுத்த வேண்டும் என்பதில்லை. வறியநாடுகளின் தலைமைத்துவமும் கற்றோர் குழாமும்(elite) கொண்டிருந்த உள்ப்பாங்குகளும் விழுமியங்களும் மேலைநாட்டுப் போக்குகளுக்கு ஒத்தனவாயிருந்தன. வளர்முக நாடுகள் மேலைநாடுகளில் தங்கியிருக்கும் நிலைமைக்கு இக்குழுவினரும் பொறுப்பாளிகள் எனக் கூறும் ஆய்வாளர்கள் உள்ளனர்.

இச் சார்புநிலைக் கோட்பாட்டை விமரிசித்தோறின் நோக்கில்,

- இக்கோட்பாடு குறைவு விருத்தியின் உள்ளிலைக் காரணிகளை ஆராயாது, சமூகத்துக்கு அப்பால் உள்ள வெளிநிலைக் காரணிகளையே கருத்திற் கொண்டது.
- அன்மைக் கால ஆய்வுகள் சில, வெளிநாட்டு முதலீடு, உதவி, வர்த்தகம் என்பனவற்றால் சில நாடுகள் குறுங்காலத்தில் பொருளாதார நன்மைகளையும் பெற்றதாகக் கண்டறிந்துள்ளன. இதிலிருந்து பிறரில் தங்கியும் அபிவிருத்தியற முடியும் (dependent development) என்ற புதிய கருத்தும் முன்வைக்கப்பட்டது. பிற நாடுகளில் தங்கி வாழ்ந்த சில நாடுகள் செல்வந்த நாடுகளாக வளர்ச்சியற்றதை இக்கோட்பாடு கருத்திற் கொள்ளவில்லை.
- சமூகவடைமை நாடான சோவியத் யூனியனும் வறிய நாடுகளுக்கு உதவி வழங்கியிருந்தது. இதனால் அந்நாடில் ஏற்பட்ட வளர்ச்சி, உதவி பெற்ற நாடுகளில் ஏற்பட்ட அபிவிருத்திக்குறைவு என்பன பற்றி இக்கோட்பாட்டுவாதிகள் ஆராயவில்லை.
- வறிய நாடுகள் பிற செல்வந்த நாடுகளில் சற்றேனும் தங்கியிராது எவ்வாறு வளர்ச்சியடையலாம் என்பது பற்றி இக்கோட்பாட்டில் எதுவும் சொல்லப்படவில்லை. வெளிநாட்டு வர்த்தகத்தைத் துண்டித்தல், வெளிநாட்டு உதவியை மறுத்தல், பன்னாட்டு நிறுவனங்களை அரசுடைமையாக்கல் போன்ற வழிமுறைகள் பிறநாடுகளில் தங்கியிருக்கும் நிலையை நீக்கி பொருளாதார வளர்ச்சியை ஏற்படுத்திவிடும் என கூறுவதற்கில்லை.

1.7 விடுதலைக் கோட்பாடு

அபிவிருத்தி பற்றிய மார்க்சீய சிந்தனை, சார்புநிலைக் கோட்பாடு என்பவற்றோடு தொடர்புடைய மற்றொரு கோட்பாடு ‘விடுதலைக் கோட்பாடு’ ஆகும் (liberation theory). அபிவிருத்திக் குறைவு பற்றிய ஒரு புதிய கருத்தை இக்கோட்பாடு முன்வைத்துள்ளது; அபிவிருத்தியை ஏற்படுத்துவதற்கான சில வழிமுறைகளையும்

இக்கோட்பாடு எடுத்துக் கூறியது. சமூக அமைப்பில் தீவிரமான மாற்றமும் உலக அரசியல், பண்பாட்டு, சமூக பொருளாதார நிலையில் புரட்சிகரமான மாற்றமுனின்றிக் குறைவு வளர்ச்சியுடைய நாடுகளின் மக்கள் பொருளாதார நன்மைகளைப் பெற்றுத்தாழ்த் தாழ்த்து என்பது விடுதலைக் கோட்பாட்டின் உட்கருத்தாகும்; வளர்முக நாடுகளில் உள்ள கைத்தொழில், செல்வம், நிலம் போன்ற பொருளாதார வளங்களைக் கட்டுப்படுத்தும் அதிகார வர்க்கத்தினர் நாட்டு மக்களை அடக்கி ஒடுக்குகின்றார்கள்; இவ்வடக்கு முறை பற்றிய விழிப்புணர்வை மக்களுக்கு ஏற்படுத்துவதில் கல்விச் செயற்பாட்டுக்கு முக்கிய பணியுண்டு; இவ்விழிப்புணர்ஷூட்டலை 'Conscirntizacao' என்று பிரேசில் நாட்டுக் கல்வியாளர் Paulo Freire குறிப்பிட்டுள்ளார்; அவருடைய நோக்கில் அபிவிருத்திச் செயற்பாட்டிலும் மக்கள் விடுதலையிலும் கல்விக்கு முக்கிய பங்குண்டு; விடுதலை என்பது அபிவிருத்தி; அபிவிருத்தி என்பது செல்வத்தையன்றி சமூகநீதியையே கருதும் என்பது அவ்வறிஞர் கண்ட சமூகநூறி. இக்கோட்பாட்டைப் பின்பற்றி அங்கோலா, மொசாம்பிக் போன்ற நாடுகளில் கல்வியை அபிவிருத்திக்குப் பயன்படுத்தும் முயற்சிகள் மேற்கொள்ளப்பட்டன. ஆயினும் Freire யின் கோட்பாடுகளைக் கொண்ட நூல்கள் இலத்தீன் அமெரிக்க நாடுகளில் தடை செய்யப்பட்டன. பல வளர்முக நாடுகள் பாடசாலைக் கல்வியை முழுமையாக வழங்குவது பொருளாதாரரீதியாக சாத்தியமற்றது என்றும் அரசியலீதியாக விரும்பத்தக்கது அல்ல என்றும் கருதுகின்றன. கல்வித் தேர்ச்சியுடைய தொழிலாளர்களும் விவசாயிகளும் நடைமுறையிலுள்ள அரசியல், பொருளாதார முறையைக் கவித்திக்க முயல்வர் எனக் கருதும் அரசுகளும் உண்டு. கல்வியினாடாகத் தீவிர சமுதாய மாற்றத்தை ஏற்படுத்த முடியும் என்பது கற்பனாவாதம்; கல்வியினால் மக்கள் பெறும் விடுதலை, அபிவிருத்திப் பிரச்சினைகளை தீர்க்கும் எனச் சொல்வதற்கில்லை எனச் சில ஆய்வாளர்கள் கருதுவார்.

அபிவிருத்தி பற்றிய பல்வேறு சிந்தனைகளும் கோட்பாடுகளும் வலியுறுத்தும் ஒரு பொது அம்சம் அபிவிருத்தி என்பது சமூகங்கள் ஒரு

விரும்பத்தகுந்த முறையில் மாற்றமடைந்து செல்லமுடியும் என்பதாகும். கவீடன் நாட்டுப் பொருளியலாளர் Gunnar Myrdal அபிவிருத்திபற்றித் தெளிவுபடக் கூறியதாவது: “அபிவிருத்தி என்பது முழுச் சமூக நிலைப்பும் மேல்நோக்கி நகர்ந்து செல்வதைக் குறிக்கும்; இதுவே அபிவிருத்திக்கான தர்க்கீதியான வரைவிலக்கணம்.” அபிவிருத்திச் செயற்பாட்டில் முரண்பாடுகளுக்கு இடமில்லை என அவர் கூறவில்லை. அத்துடன் அவரது விளக்கம் சமூக அமைப்பை முழுமையாகக் கருத்திற் கொள்வதால் பொருளாதார அம்சங்களையும் பொருளாதாரத் தொடர்பற்ற அம்சங்களான கல்வி, சுகாதாரம் மற்றும் சமூகதேவைகளை உள்ளடக்குகின்றது.

எனவே அபிவிருத்தி என்பது கோட்பாடுகளீதியாகவும் யதார்த்த நிலையிலும் பல பரிமாணங்களைக் கொண்டது. ஆயினும் அபிவிருத்தி பற்றிய கோட்பாடுகள் அதன் ஒரு குறிப்பிட்ட பரிமாணத்துக்கே முக்கியத்துவம் வழங்கின; இவ்வகையில் அக்கோட்பாடுகள் நிறைவானவையல்ல. இவ்விடத்து அபிவிருத்திக்கும் சமூக மாற்றத்துக்குமுள்ள வேறுபாட்டைக் குறிப்பிடவேண்டும்; சமூக மாற்றம் என்பது மேல் நோக்கிய முன்னேற்றத்தை மட்டுமின்றி கீழ்நோக்கிய பின்னடைவையும் குறிக்கும்; ஆனால் அபிவிருத்தியென்பது முன்னேற்றத்தை மட்டுமே குறிக்கும்.

சமூக சிந்தனையின் வரலாற்றில் பொதுவாக எப்போதுமே அபிவிருத்தி என்பது விரும்பத்தகுந்த மாற்றத்தையும் அதன் பல்வேறு பரிமாணங்களையும் குறித்து வந்தது; அபிவிருத்தி பற்றி மேலும் விளக்க பின்வரும் நியமங்கள் பயன்படக்கூடியன:

- சமூகத்தின் உற்பத்தி முறையின் விணைத்திறனில் ஏற்படும் அதிகரிப்பு.
- மக்களின் அடிப்படைத் தேவைகளை நிறைவு செய்தல்.
- அருமையாகக் காணப்படும் வளங்களையும் பயன் படுத்துவதுடன் தொடர்புடைய சமூகக் குழுக்களின் குறிக்கோளை நிறைவு செய்தல்.

உற்பத்தித் திறன், பொருளாதார வளர்ச்சி என்பவற்றை அளந்து கூற நாடுகளின் மொத்த தேசிய உற்பத்தி (GNP), மொத்த உள்நாட்டு உற்பத்தி(GDP) என்பன கணக்கிடப்படுகின்றன. அபிவிருத்தி என்பது பொருளாதார வளர்ச்சியே என்ற முறையில் சிந்திக்குமிடத்து இவ்வழிமுறை பயன்தரக்கூடியது. இப்பொருளாதார குறிகாட்டிகளில் பல குறைபாடுகள் உண்டு என்பதை விட அவை ஒரு குறிப்பிட்ட வகையான அபிவிருத்தியை, பொருளாதார விருத்தியை மட்டுமே கருத்திற் கொள்கின்றன. மக்களின் வாழ்க்கைத் தரம் வீழ்ச்சியடையும் நிலையிலும் பொருளாதார வளர்ச்சி ஏற்பட முடியும். உயர்தரமான வினைத்திறனுடைய உற்பத்தி நுட்பங்களை (Efficient techniques) அறிமுகம் செய்யும்போது பொதுமக்களின் வாழ்க்கைத் தரம் சீர்கேட்டையும் சாத்தியம் உண்டு. அவ்வாறே பொருளாதார வளர்ச்சியற் ற நிலையிலும் உற்பத்தித் திறன் அதிகரிக்கப்படாத நிலையிலும் மக்களின் வாழ்க்கைத் தரம் உயரும் வாய்ப்புகளும் சந்தர்ப்பங்களும் உண்டு. உதாரணமாக புதிதாக எண்ணெய் வளங்களும் கனிப்பொருள்களும் கண்டுபிடிக்கப்படும் போது இவ்வாறு நிகழ வாய்ப்பு உண்டு. ஆயினும் வாழ்க்கைத்தரம் அதிகரிப்பது அபிவிருத்தியினைச் சரியாகச் சுட்டிக்காட்டாது. ஏனெனில், இவ்வளங்கள் முற்றாகப் பயன்படுத்தப்பட்ட பின்னர் வாழ்க்கைத் தரம் வீழ்ச்சியடையக்கூடும். புதிய வளங்களால் ஏற்படும் பொருளாதார வளர்ச்சி குறுங்காலத்துக்கே நீடிக்க முடியும்.

அண்மைக்காலச் சிந்தனையின்படி பொருளாதார வளர்ச்சி பற்றிய குறிகாட்டிகளை விட (GNP, GDP போன்றன) மக்களின் வாழ்க்கை நிலைமையே அபிவிருத்தி பற்றிய சிறந்த குறிகாட்டியாக அமையும்; இவ்வாழ்க்கை நிலைமை என்பது பொருளாதார இயல்புடைய அடிப்படையான மனித தேவைகளையும் திருப்தியுடன் தொடர்புடைய அடிப்படை மனித தேவைகளையும் கருதும். ஒரு வகையில் உணவு, நீர், சக்திவளம், உறையள் என்பனவும் மற்றொரு வகையில் கல்வி, சுகாதாரம், பாதுகாப்பு, தொடர்பு சாதனங்கள் என்பனவும் ‘தேவைகள்’ என்ற பிரிவில் அடங்கும். இத்தேவைகள் பற்றிய அளவீட்டின்

அடிப்படையில் அபிவிருத்தியை மதிப்பீடு செய்யும் போது, சமூகத்தில் வளங்கள் எவ்வாறு பகிரப்படுகின்றன என்ற அம்சமே வலியுறுத்தப்படுகிறது. எடுத்துக்காட்டாக, கல்வி, சுகாதாரம் போன்ற மனித தேவைகள் பற்றிய குறிகாட்டிகள், மக்களின் வாழ்க்கைத் தரத்தை உயர்த்தும் வகையில் எவ்வாறு சமூகம் தனது வளங்களை எவ்வாறு பகிர்ந்தளிக்கின்றது என்பதையே சுட்டிக்காட்டுகின்றன. இப்புதிய சிந்தனையின்படி அபிவிருத்தி என்பது இயந்திரங்கள் மற்றும் உற்பத்திப் பொருட்களின் கூட்டுத் தொகையல்ல.

உண்மையான அபிவிருத்தி என்பது மக்களின் வாழ்க்கைத்தர மேம்பாடுடன் தொடர்புடைய பல பரிமாணங்களையும் கொண்டது என்றே கொள்ள வேண்டியுள்ளது.

அபிவிருத்தி என்பது பொருளாதார வளர்ச்சி, மனித தேவைகளை நிறைவு செய்யும் வகையில் சமூகம் வளங்களையும் பகிர்ந்தளிக்கும் முறை என்பவற்றுடன், அவ்வாறான வளப்பகிர்வு தொடர்பான தீர்மானம் மேற்கொள்ளும் மட்டங்களையும் கருத்திற் கொள்வது; தீர்மானம் மேற்கொள்ளும் செயற்பாட்டில் ஒரு குழுவினர் மட்டும் ஆதிக்கம் கொள்ளாது பரவலாக மக்கள் பங்கு கொள்ளும் நிலைமையிருப்பின் அந்த அளவுக்குக் குறிப்பிட்ட சமூகத்தில் அபிவிருத்தி ஏற்பட்டுள்ளது என்பது நவீன சிந்தனையாகும். மக்கள் அரசியலில் கொள்ளும் பங்கு, அரசியல் பதவிகளைப் பெற அவர்களுக்குள் வாய்ப்புகள், தேசிய ஒருமைப்பாடு போன்ற அரசியல் அபிவிருத்தி தொடர்பான குறிகாட்டிகள் இதற்குப் பயன்படுத்தப்படுகின்றன.

இன்றைய அறிஞர்கள் அபிவிருத்தி என்பது அரசியல், பொருளாதாரம், பண்பாடு ஆகிய பல பரிமாணங்களைக் கொண்டது என்ற கருத்தை ஏற்றுக் கொள்கின்றனர். ஆயினும் இவற்றுக்கிணைத்தேயே உள்ள இடைத்தொடர்புகள் சரியாக ஆராயப்படவில்லை. ஆயினும் கல்விச் செயற்பாடு இம்முன்று பரிமாணங்களுடனும் தொடர்புடையதாயும் பொதுவான அம்சமாகவும் விளங்குகின்றது.

இந்நிலையில் பன்மைப் பரிமாணங்களைக் கொண்ட அபிவிருத்திச் செயற்பாட்டில் கல்வியின் பங்கு என்ன என்பதை அடுத்த பகுதியில் ஆராய்வோம்.

2.0 அபிவிருத்தியும் கல்வியும்

அபிவிருத்தி பற்றிய சிந்தனையை விரிவாக ஆராய்ந்துள்ளவிடத்து முறை சார்ந்த, முறைசாரா, முறையில் கல்வி என்பவற்றுக் கிடையேயுள்ள வேறுபாடுகளை மனங்கொள்ள வேண்டும். இவை ஒவ்வொன்றும் வெவ்வேறு வகையில் அபிவிருத்திச் செயற்பாட்டுடன் தொடர் படையலை அத்துடன் அபிவிருத்தித் தொடர்பில் இவ்வெவ்வேறு கல்வி நிலையங்களின் வளர்ச்சிக்கு வெவ்வேறு கல்விக்கொள்கைகள் உருவாக்கப்படல் வேண்டும்.

அவ்வாறே எழுத்தறிவு, ஆரம்பக்கல்வி, இடைநிலைக்கல்வி, மூன்றாம் நிலைக்கல்வி என்பவற்றுக்கிடையில் உள்ள வேறுபாடு களையும் இனங்காணல் வேண்டும். இக்கல்வி நிலைகளுக்கும் சமூகம் வேண்டிநிற்கும் அபிவிருத்திக்குமிடையிலுள்ள இடைத் தொடர்புகள் குறிப்பாக சுட்டிக்காட்டப்படல் வேண்டும். எடுத்துக்காட்டாக, வளர்முக நாடுகளின் அபிவிருத்திக்கு ஆரம்பக்கல்வியும் உயர் கைத்தொழில் நாடுகளின் வளர்ச்சிக்கு மூன்றாம் நிலைக்கல்வியும் விரிவுபடுத்தப்படல் வேண்டும் என்ற கல்வியாளர்கள் ஆலோசனைகளைக் குறிப்பிடலாம்.

அடுத்து, நாடுகளின் அபிவிருத்திக்கு ஏட்டுக்கல்வி, தொழில்சார் கல்வி என்பவற்றில் எதற்கு முக்கியத்துவமளிக்கப்படல் வேண்டும் என்ற விவாதம் இன்னும் தொடர்ந்து இருந்து வருகிறது. ஏட்டுக்கல்வி பொது ஆற்றலையும் கிரகித்தல் திறனையும் வளர்ப்பதால், பொருளாதார முறையடன் இணைந்து கொள்ளும் இணைஞர்கள் விரைவில் புதிய தொழிற்திறன்களைக் கற்று அபிவிருத்திக்கு உதவ முடியும் என்பது ஒரு கருத்து; பொருளாதார முறைக்குத் தேவைப்படும் தொழிற்திறன்கள் ஏராளம் உண்டு; எனவே அவற்றுக்கு அடிப்படையான தொழிற்

திறன்களை, பாடசாலை நிலையிலேயே அவர்கள் கற்கவேண்டும் என்பது மற்றொரு கல்விக் கருத்து.

அபிவிருத்திக்கும் கல்விக்குமிடையில் உள்ள தொடர்பும் அபிவிருத்திக்குக் கல்வியின் பங்களிப்பு பற்றிய சிந்தனையும் கல்வி வரலாற்றிலும் பொருளாதார வரலாற்றிலும் மிகப் பிந்தியே ஏற்பட்டது என்பதை வலியறுத்த வேண்டியுள்ளது. வரலாற்று நீதியாகக் கல்வித்துறை மாற்றங்கள் சமூக, பொருளாதார மாற்றங்களைத் தொடர்ந்தே ஏற்பட்டன.

2.1 அரசியல் அபிவிருத்தி நோக்கு

பாடசாலைக் கல்வியின் தோற்றம் பற்றி ஆராய்ந்த ஐரோப்பிய மானிடவியலாளர்கள் பண்டைக்காலப் பாடசாலைகள் அரசியல் நோக்கங்களை நிறைவேற்ற உதவும் அரசியல் கருவிகளாகவே இயங்கின என்பர். அவர்களுடைய நோக்கில் நாகரிகமடைந்த சிறிய சமூக, பொருளாதார, பண்பாட்டுக் கூறுகள் ஒன்றிணைந்து 'நாகரிகமடைந்த அரசுகளாக' உருவாகிய காலத்தில் பாடசாலைகளும் தோன்றின. பண்டைய எகிப்து, பபிலோனியா, கிரீஸ், ரோம் போன்ற சமூகங்களை அவர்கள் உதாரணங்களாகக் காட்டுகின்றனர். பல சிறிய, அரசியல், இனக்குழுக் கூறுகளின் ஒன்றிணைப்பாக இந்த நாகரிக அரசுகள் விளங்கியமையால், அவை ஒருமைப்பாட்டுடன் நீடித்து நிலவுத் தமது உள்ளூர், பிராந்திய இனக்குழுப் பற்றுக்களைக் கைவிட்டு அரசுக்கு விசுவாசமாக இருக்க வேண்டிய அவசியம் ஏற்பட்டது. எனவே இந்நாகரிக அரசுகள் வளர்ச்சியறத் தொடங்கிய ஆரம்பக் கட்டங்களில் ஒரு சிலருக்காவது பாடசாலைக் கல்வியை வழங்கி அரசின் உறுதிப்பாட்டை நிலைநாட்ட வேண்டியிருந்தது. Yehudi Cohen எனும் மானிடவியலாளரின் கருத்தின்படி, 'நாகரிகமடையாத' சமூகங்களைக் கைப்பற்றித் தம்மோடு இணைத்துக் கொள்ள 'நாகரிகமடைந்த' சமூகங்கள் அதற்கேற்ற கல்விமுறைகளை அங்கு அறிமுகம் செய்தன. இக்கருத்தின்படி வளர்முக நாடுகளின் அபிவிருத்திக்கு மேலைநாட்டுப் பாடசாலை முறைகள் பயன்படாது

என்பதுடன் அவை எதிர்மறை விளைவை ஏற்படுத்தும் என்பதாகும். 19ஆம் நூற்றாண்டில் பிரத்யாவிலும் ஹிட்லர் கால ஜூர்மனியிலும் முதலாம் உலகப் போருக்குப் பிற்பட்ட ஜப்பானிலும் பொதுவடைமை நாடுகளிலும் அரசுக்கு விசுவாசமுள்ள குடிமக்களை உருவாக்கக் கல்விமுறைகள் பயன்படுத்தப்பட்டன. இன்றைய உலகநாடுகளின் கல்விமுறைகளில் ஏதோ ஒரு வகையில் இந்நோக்கு தெளிவடனும் அல்லது மறைமுகமாகவும் காணப்படுகின்றது.

‘யாவருக்கும் பாடசாலைக் கல்வி’, ‘யாவருக்கும் விஞ்ஞானக் கல்வி’ என்னும் நோக்குகள் அண்மைக் காலங்களில் உருவானவை. காலங்காலமாக பாடசாலைக் கல்வி சமூகத்தில் ஒரு சிலருக்கே வழங்கப்பட்டு கல்வி வந்தது. பண்டைய மௌசிப்பத்தேமியா, 18 ஆம் நூற்றாண்டு இங்கிலாந்து, 19 ஆம் நூற்றாண்டின் தென்னாசியா எங்கும் இதே நிலை காணமப்பட்டது. நவீன காலத்தில் கல்வி நன்கு விரிவு பெற்ற போதிலும் பண்டைக்காலத்தில் பாடசாலைக் கல்வி உருவாக உதவிய காரணிகளும் நோக்கங்களும் நவீன காலத்திலும் செல்வாக்குச் செலுத்தின ; இக்காலப் பகுதியில் பொருளாதார, அரசியல் முறைகள் சிக்கல் நிறைந்தவையாயின; புதிய புவிசார் அரசியல் துழுநிலைகள் நாடுகளின் எல்லைப் பாதுகாப்பின் முக்கியத்துவத்தை வலியுறுத்தின; உக்கிரமடைந்த இனத்துவ, பிராந்திய உணர்வுகளும், சீர்கெட்டத்தொடர்கிய இன உறவுகளும் பல நாடுகளில் பிரிவினைக் கோரிக்கைகளை வளர்க்க உதவின. இதனால் அரசின் உறுதிப்பாட்டைப் பாதுகாக்க மக்கள் மத்தியில் அரசியல் ஒருமைப்பாட்டுணர்வை வளர்க்க வேண்டிய தேவை தோன்றியது. இது சமூக மேம்பாட்டுக்கும் அவசியமாயிற்று. இதனால் முன்போல் அரசு, கல்வியைத் தனது தேவைகளை நிறைவு செய்யப் பயன்படுத்த வேண்டியதாயிற்று. கல்வித்தேர்ச்சியடைய சிறந்த மாணவர்கள் கீழ்ப்படிவுள்ள குடிமக்களாக உருவாவர்; கணிதம், உயிரியல் போன்ற பாட உள்ளடக்கங்கள் கூட மாணவர்களை ‘அரசியல்ரீதியாக சமூகமயமாக்க’ உதவும் என்பது அரசுக்குத் தெரியும். உண்மையில் பாடசாலைகள் வழங்கிய கல்வியும் பயிற்சியும் ஏதேனும் வகையில்

இராணுவத்திலும் அரசாங்க பதவிகளிலும் சேரவிரும்பியவர்களுக்கு உதவின. இவர்களே நாட்டின் பாதுகாப்புக்கும் பொறுப்பு வகிக்க வேண்டிய நிலை இருந்தது. பண்டைய காலத்தில் ‘கல்வியின் பயன் கல்விப் பேரே’ என்ற கருத்துக்கு மதிப்பிருந்த போதிலும் கல்வித் தேர்ச்சியிடையோராய் மக்கள் இருப்பது அரசுக்கு எப்போதும் சாதகமானது என்பதும் ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்ட கருத்தாகும். கிரேக்க தத்துவஞானி பிளேட்டோ சிறந்த கல்விப் பயிற்சியினாடாகவே விசுவாசமுள்ள குழிமக்களையும் ஆற்றல் மிகுந்த தலைவர்களையும் உருவாக்க முடியும் என்று கூறியிருந்தார். அவருடைய நோக்கில் அரசு பாதுகாக்கப்பட, இளைஞர்களின் கல்விப் பயிற்சிக்கு அரசே பொறுப்பேற்க வேண்டும்.

பாடசாலைக் கல்வியின் தோற்றும், அதற்கு உதவிய காரணிகள் என்பன பற்றி மேற்கூறப்பட்ட கருத்துக்களில் ‘கல்வியும் அபிவிருத்தியும்’ பற்றி ஒரு கோட்டாடு தொக்கி நிற்பதைக் காணலாம். இக்கருத்துக்களின்படி பண்டைய, நவீன நாகரிகங்கள் பேணிப்பாதுகாக்கப்படவும் அபிவிருத்தியுறவும் பாடசாலைக்கல்வியின் நோக்கங்கள் உதவி வந்துள்ளது. மேலும் பாடசாலைக் கல்வியின் நோக்கங்களிலும் பயன்பாட்டிலும் பண்டைக்காலம் தொட்டு நவீன காலம் வரை ஒரு தொடர்ச்சியும் ஒருமைப்பாடும் இருந்ததை இக்கருத்து வலியுறுத்துகின்றது.

George Kneller என்னும் மற்றொரு மாணிடவியாளர் மேற்கண்ட கருத்திலிருந்து மாறுபட்ட ஒரு சிந்தனையை எடுத்துக் கூறினார்; பண்டைக்காலக் கல்விச் செயற்பாட்டிலிருந்து வேறுபட்ட வகையில் நவீன கல்விச் செயற்பாடுகள் உருவாயின; பாடசாலைகள் தோற்றுமிழுவதற்கு அரசின் தேவைகள் காரணமாக இருக்கவில்லை; சமூக அமைப்பு, சமூக நிறுவனங்கள் என்பவற்றில் காணப்பட்ட பலவேறு சிக்கல் நிறைந்த நிலைமைகளுக்கேற்ப பாடசாலை அமைப்புகளும் மாறுபட்ட வகையில் உருவாயின; சமூகங்கள் பல பரிமாணங்களைக் கொண்டு சிக்கலானதாக வளர்ச்சியற்றதும் மரபுவழிப் பாடசாலைகள் மட்டும் கல்வியையும் விசேஷ

திறன்களையும் புதிய தலைமுறையினருக்கு வழங்கப் போதுமானவையல்ல; மாற்றமுற்ற சமூக நிலைமைகளுக்கேற்ப புதிய, புதிய கல்விநிறுவனங்கள் தேவைப்பட்டன; நவீன நிலைமைகள், அவற்றின் தேவைகள் என்பவற்றுக்குப் பண்டைய கல்வி ஏற்பாடுகள் பொருந்தி வரவில்லை. எனவே பாடசாலைகளின் அமைப்பு மாற்றங்களும் பாட ஏற்பாடு மற்றும் கல்வித்துறை மாற்றங்களும் சமூக மாற்றங்களைத் தொடர்ந்து ஏற்பட வேண்டியதாயிற்று; ஆயினும் மரபுவழிக் கல்விச் செயற்பாட்டின் சில அம்சங்கள் நவீன கைத்தொழில் மய சமூகத்தைப் பொறுத்தவரையிலும் கருத்துள்ளவையே; பாடசாலை அமைப்பு, சமூகத்தின் அபிவிருத்திச் செயற்பாடு ஆகிய இரண்டிற்குமிடையே முரண்பாடும் தொடர்பின்மையும் இருக்குமாயின் அது அபிவிருத்திச் செயற்பாட்டுக்குப் பாதகமானது என்பது இம்மாணிடவியலாளரின் கருத்து.

எவ்வாறாயினும், பாடசாலை முறையின் தோற்றம் பற்றி அரசியல் நோக்குடன் தொடர்புபடுத்தப்பட்டுத் தெரிவிக்கப்பட்ட முன்னைய கருத்து இன்று ‘கல்வியும் அரசியல் அபிவிருத்தியும்’ என்ற பொருளில் விரிவாக ஆராயப்பட்டு வருகின்றது. இன்று அரசியல் அபிவிருத்தி என்பது உலக நாடுகளில் முரண்பாடுகள் அற்ற ஒருமைப்பாட்டு நிலை, மக்கள் அதிக அளவில் அரசியலில் பங்கு கொள்ளல் (வாக்களித்தல், தீர்மானங்களை மேற்கொள்ளல் என்பவற்றில்) என்பவற்றைக் கருதுகின்றது. இவற்றில் அரசியல் சமூக மயமாக்கம், அரசியல் தலைமைத்துவத்தை உருவாக்குதல், தேசிய அரசியல் உணர்வின் வளர்ச்சி எனபனவும் அடங்கும். அரசியலில் பங்கு கொள்ளலும் அரசியல் அதிகாரங்கள் விரிவாகப் பகிர்ந்தளிக்கப்படலும் சமூக பொருளாதார அபிவிருத்திக்கும் கல்விக்குமிடையில் உள்ள தொடர்பை எடுத்துக் காட்டும் முக்கிய காரணிகளாகும்; இத்தகைய அரசியல் அபிவிருத்தி, சமூக பொருளாதார அபிவிருத்திக்கு அவசியமானது என்பதுடன் கல்விச் செயற்பாட்டினால் உருவாக்கப்படுவதுமாகும்.

அரசியல் உள்பாங்குகள், விழுமியங்கள், நடத்தைகள் என்பவற்றை உருவாக்குவதில் கல்வியின் பங்கு பற்றிப் பல ஆய்வுகள் செய்யப்பட்டுள்ளன. கல்வியுடன் பொதுத்தொடர்பு சாதனங்களும் குடும்பச் சூழலும் இப்பணியில் முக்கிய பங்கு கொண்டுள்ளன. ஆயினும் மாணவர்களின் அரசியல் சமூகமயமாக்கத்தில் இக்காரணிகள் ஏற்படுத்தும் விளைவுகள் பற்றிய தெளிவான முடிவுகளை ஆய்வுகள் தெரிவிக்கவில்லை. வெவ்வேறு பண்பாட்டு நிலைமைகளில் அல்லது வளர்ச்சியடைந்த நாடுகளிலும் வளர்முக நாடுகளிலும் வழங்கப்படும் அரசியற்கல்வி, நற்பிரசைக்கல்வி என்பவற்றுக்குள்ள வேறுபாடுகளும் தெளிவுபடுத்தப் படவில்லை.

பொதுவாக கல்வியினாடாக நடைபெறும் அரசியல் சமூக மயமாக்கம் நடைமுறையிலுள்ள அமைப்புகளை அப்படியே பேணுவதையும் அதில் மாற்றங்களைச் செய்வதையும் நோக்கமாக கொண்டது(maintenance plus change). வளர்ச்சியடைந்த நாடுகளில் மாணவர்களுக்குச் சுற்பிக்கப்படும் குடியியல் விழுமியங்கள் தெளிவானதாகவும் உறுதிப்பாடுடையனவாகவும் இல்லை; ஏனெனில் அவற்றில் ஒவ்வாத்தன்மையைக் காணமுடிகிறது. ஒரு புறம் விமர்சன நோக்கும் சமத்துவமும் சுகிப்புத்தன்மையும் உள்ளடங்கிய சனநாயக விழுமியங்களும் மறுபறம் கேள்விக்கிடமற்ற நாட்டுப்பற்று, அரசாங்கத்தில் நம்பிக்கை கொள்ளலும் வலியுறுத்தப்படுகின்றன; ஐக்கிய அமெரிக்காவிலும் இங்கிலாந்திலும் தனியாளின் முன்னேற்றம், வெற்றி என்பனவும் ஜப்பான், கிரீஸ், ஜேர்மனி முதலிய நாடுகளில் பாதுகாப்பும் வலியுறுத்தப்படுகின்றன.

கல்வியினாடாக மாணவர்கள் பெறும் சமூகமயமாக்கம் சமூகங்கள் எவ்வாறு உறுதிப்பாட்டுடன் தொடர்ந்து இயங்குகின்றன என்பதையும் அவை எவ்வாறு மாற்றமடைய முயலுகின்றன என்பதையும் கற்பிக்கின்றன. சில வளர்முக நாடுகளில் உத்தியோக பூர்வ பாட ஏற்பாடும் சித்தாந்தமும் எவ்வாறு இருந்தபோதிலும் பாடசாலைகள் அரசியல் உறுதிப்பாட்டை விட அரசியல் மாற்றங்களுக்கே முக்கியத்துவம் அளிக்கின்றன. எடுத்துக்காட்டாக, கென்யா,

தான்சானியா ஆகிய நாடுகளின் மாணவர்கள் பண்பாடு, பழக்க வழக்கங்கள் ஆகியவற்றைப் பேணுவதை விடுத்து அபிவிருத்தி, நவீனமயமாக்கம் போன்ற பிரச்சினைகளுக்கே முக்கியத்துவம் வழங்கினார்; ஐக்கிய அமெரிக்க நாட்டு மாணவர்கள் அரசாங்கத்துக்கு சாதகமான உணர்வுகளையும் கொலம்பியா நாட்டு மாணவர்கள் இதற்கு மாறான எதிர்ப்புணர்வுகளையும் கொண்டிருந்ததாக ஆய்வுகள் (1977) கூறுகின்றன; அத்துடன் பாடசாலைகள் வழங்கும் அரசியற்கல்வி அரசியற் தலைமைப்பீட்டத்தின் கருத்துக்களுக்கு மாறான தாகவும் இருக்கலாம் என நெஜீரிய நாட்டு ஆய்வுகள் (1984) தெரிவிக்கின்றன. எனவே கல்விச் செயற்பாடுகள் பாரம்பரியத்தைப் பேணுவதையோ அல்லது மாற்றத்தையும் அபிவிருத்தியையும் ஏற்படுத்துவதை ஒன்றுக்குவிப்பதாகவோ அமையலாம்.

கல்வி, அரசியல் அபிவிருத்திக்கு உதவும் வகையில் அரசியல் தலைமைத்துவத்தைப் பயிற்றுவதில் முக்கிய பங்கு கொள்கிறது. கல்வியினால் உருவாக்கப்படும் அரசியல் தலைவர்கள் நடைமுறையிலுள்ள அரசியற் பொருளாதார முறையைப் பேணவிரும்பும் பழமைவாதிகளாகவோ அடிப்படை மாற்றங்களை விரும்புவர்களாகவோ இருக்கலாம்.

கல்வியினுடாக அரசியல் தலைமைப் பதவியைப் பெறுதலே வழமையாயினும் இராணுவம், சமயம், தொழிற்சங்கம், குடும்பபாரம்பரியம் என்பவற்றின் செல்வாக்கினாலும் தலைவர்கள் உருவாவதுண்டு. தலைமை ஏற்கப் பொருத்தமான கற்றோர் குழாமை (elite) உருவாக்கவென ஐக்கிய அமெரிக்காவிலும் பிரித்தானியாவிலும் பல பாடசாலைகள் இயங்குகின்றன. கல்விமுறைகள் உருவாக்கின்ற நவீன கற்றோர் குழாமைவிட சில நாடுகளில் ஆன்மீகம், புராண இதிகாசங்கள், நாட்டாரியல் என்பவற்றில் அறிவுடைய பாரம்பரிய குழாமும் உண்டு. நவீன கற்றோர் குழாமின் வாழ்க்கைமுறை பொதுமக்களின் வரம்க்கைப் பண்புகளுடன் வேறுபட்டதாய் அமைவதுண்டு; இரு சாராநுக்குமிடையில் பெரிய இடைவெளி இருக்குமாயின் அரசியல் ஸ்திரமின்மை ஏற்படும் சாத்தியங்கள் உண்டு.

கல்விச் செயற்பாடு வழங்கும் பயிற்சியைப் பொறுத்தே அவர்கள் மக்களுடன் இணைபவராயும் மாற்றத்தை விரும்புபவராயும் அபிவிருத்தி நோக்குடையோராயும் இருப்பர். ஆயினும் கல்விக்கும் அரசியல் தலைமைத்துவ விருத்திக்குமிடையில் உள்ள இந்ததொடர்பு பற்றி மேலும் அறிய வேண்டியுள்ளது.

அரசியல் அபிவிருத்திக்கான கல்வியின் பங்களிப்பின் மற்றொரு அம்சம் தேசிய அடையாளத்தையும் தேசிய உணர்வையும் ஏற்படுத்த உதவவதாகும். இன், இனக்குழு, பிராந்திய, சமய உணர்வகளுக்கு அப்பால் தேசிய கொடி, தேசிய பாடல், தேசிய அரசியல் திட்டம், வசீகரமான தேசிய தலைவர்களின் ஆளுமை போன்றவற்றினுடாக தேசிய பிரசை என்று உணர்வினை வளர்த்தலை இது குறிக்கும். இன், பிராந்திய அமிமானங்களும் உணர்வகளும் வளர்முக நாடுகளில் பதட்டநிலையையும் முரண்பாடுகளையும் தோற்றுவித்துள்ள நிலையில் அங்கு தேசிய இணக்கத்தையும் ஒருமைப்பாட்டையும் உருவாக்குவது ஒரு முக்கிய பிரச்சினையாக உள்ளது. பொருளாதார, சமூக அபிவிருத்தியை விட இத்தேசிய அரசியல் அபிவிருத்திக்கே அந்நாடுகளில் முக்கியத்துவம் வழங்கப்படுகின்றது. இந்நாடுகளின் கல்விமுறைகள் அனைத்து மக்களுக்கும் தேசிய பண்பாடு, வரலாறு, தேசிய உணர்வு என்பவற்றை வழங்கித் தேசிய இணக்கத்தை உருவாக்கும் நோக்குக்கு முக்கியத்துவம் வழங்குகின்றன.

தேசிய ஒருமைப்பாட்டுணர்வை வலியுறுத்தும் அதே வேலையில் சமூகத்தில் முரண்பாடுகளையும் பிரிவினை உணர்வகளையும் வளர்க்கும் முறையிலும் கல்விமுறைகள் இயங்க முடியும். சில நாடுகளில் சமூக, இனப்பிரிவினர்களிடையே கல்வி வளங்கள் சமமற்ற முறையில் பாரபட்சமான முறையில் பகிர்ந்தளிக்கப்படுகின்றன; இதனால் ஒரு சில பிரிவினர் மட்டும் நன்மைகளை அனுபவிக்க நேரிடுவதால் சமூகத்தில் பிரிவினை உணர்வகளும் முரண்பாடுகளும் தோன்றுகின்றன. நெல்ஜீரியா, கென்யா மற்றும் பல வளர்முக நாடுகளின் கல்வி வரலாற்றில் இதற்குப் பல ஆதாரங்கள் உண்டு. இலங்கையின் பல்கலைக் கழக அனுமதிக் கொள்கையில் 1976 தொடக்கம் அறிமுகம்

செய்யப்பட்ட புள்ளிகளை மொழிவாரியாகத் தரப்படுத்தல், மாவட்ட அனுமதிமுறை போன்ற சீர்திருத்தங்களால் பாதிக்கப்பட்ட தமிழ் சிறுபான்மையினர் மத்தியில் பிரிவினைவாத அரசியல் வலுப்பெற நேர்ந்தமை பற்றிப் பல ஆய்வாளர்கள் கருத்துரை வழங்கியுள்ளனர். தேசிய இணக்க நோக்குடையதாகக் கல்விமுறைகள் விளங்கிய போதிலும் மாணவர் மத்தியில் தீவிரவாத இயக்கங்களும் அமைதியின்மையும் தோன்ற நேர்ந்தன. ஆயினும் அரசாங்கங்களுக்கு எதிராகத் தோன்றிய மாணவர் இயக்கங்கள் பொதுவாக தேசிய பண்பாட்டையும் தேசியவாதத்தையும் ஏகாதிபத்திய, குடியேற்றவாத எதிர்ப்புணர்வையும் அரசின் அனைத்தாண்மைக் கொள்கைகளை எதிர்ப்பனவாயும் அமைந்தன என்பதைக் குறிப்பிட வேண்டும். இவ்வகையில் மாணவர் இயக்கங்கள் அரசியல் அபிவிருத்திப் போக்குகளைக் கொண்டிருந்தன எனக் கூறமுடியும்.

கல்வியும் அரசியல் அபிவிருத்தியும் என்னும் பொருள் பற்றிய ஆய்வில் கல்விமுறைகள் எவ்வாறு அரசியல் முறைகளால் கட்டுப்படுத்தப்படுகின்றன என்ற விடயமும் அடங்கும். கல்வியின் நோக்கங்கள், பாட ஏற்பாட்டின் இயல்புகள், உள்ளடக்கம், மாணவரை மதிப்பீடு செய்யும் முறைகள், கல்விமுறையில் பிள்ளைகள் அனைவரையும் பங்கு பற்றச் செய்தல், தனியார் பாடசாலைகளின் செயற்பாடு போன்ற பல அம்சங்கள் அரசியல் கட்டுப்பாட்டின் கீழ் வருவனவாகும். அரசியல் தலைமைப் பீடத்தின் கொள்கைகளுக்கு அமையவே தொழிற்கல்விக்கோ அல்லது நூற்கல்விக்கோ முக்கியத்துவம் வழங்கப்படுகின்றது. உதாரணமாக, சமூக உடைமை அரசுகள் கல்விமுறையில் தொழில்சார்கல்வியையும் மார்க்சிய சித்தாந்தத்தையும் ஒத்துழைப்புணர்வையும் வலியறுத்தின.

2.2 பொருளாதார அபிவிருத்தி நோக்கு

கல்வியும் அபிவிருத்தியும் என்னும் விடயம் பற்றிய சிந்தனையில் பொதுவாக வலியறுத்தப்படுவது பொருளாதார அபிவிருத்தியாகும். 18ஆம் நூற்றாண்டில் அடம் ஸ்மீத, ஜோன் ஸ்டூவர்ட் மில்

ஆகியோரின் பொருளாதார வளர்ச்சி பற்றிய சிந்தனைகள் முதன் முதலாக முன்வைக்கப்பட்டன. பொருளாதார முன்னேற்றம் பற்றிய கோட்பாடுகள் மனிதமேம்பாட்டில் ஏற்படும் முன்னேற்றங்கள் குறிப்பாக ஊழியர்களின் திறன்களில் ஏற்படும் முன்னேற்றம், பொருளாதார வளர்ச்சிக்கு முக்கியத்துவம் வாய்ந்தது என்பதை வலியுறுத்திக் கூறின. ஊழியர்களின் உடல்நலம், திறன்கள், பயிற்சி, ஊக்கம் என்பவற்றில் ஏற்படும் முன்னேற்றம் என்ற கருத்தை மனித மூலதன கோட்பாடு முன்வைத்தது. கைத்தொழில் சமுதாயங்களில் உழைப்பினர்கள் மிகக்கூடிய அளவுக்கு பொருள் உற்பத்தித் துறையிலும் சேவைத்துறையிலுமே பணிபரிசினரான். இந்நிலையில் கைத்தொழில் மயமாக்கத்தின் முக்கிய உந்து சக்தியாக விளங்குவது உழைப்பினர்களின் ஆற்றலும் திறன்களுமேயாகும். இவற்றை வழங்குவதிலும் செம்மைப்படுத்துவதிலும் கல்விக்கு முக்கிய பங்கு உண்டு. எனவே தான் கைத்தொழில் வளர்ச்சி அதன் விரிவு என்பவற்றில் கல்வியின் பங்களிப்பு முக்கியமானதாகக் கருதப்படுகின்றது.

கைத்தொழில்மயமாக்கப்பட்ட பொருளாதார முறைக்கு சிறந்த உற்பத்தித் திறன்களும் உற்பத்தி நோக்குடைய உள்பாங்குகளும் தேவை. இவற்றை வழங்கும் வகையில் கல்விச் செயற்பாடும் மாற்றமடைய வேண்டியிருந்தது. அத்துடன் கைத்தொழில் துறைத் தொழில் நுட்பம் தூரிதமாக மாற்றமுற்றமையால் உழைப்பினர்கள் புதிய தொழில் நுட்பச் சூழ்நிலைக்கேற்பத் தம்மை எடு செய்ய வேண்டியிருந்தது. இச்சீராக்கப் பணியினையும் கல்வியே செய்ய வேண்டியிருந்தது. கைத் தொழில் மயமாக்கம் மிகவும் நவீன மயமாக்கப்பட்டதும் உயர்தரமான தொழில் நுட்பக் கல்வி தேர்ச்சியிடையோரை உருவாக்கக் கூடிய மூன்றாம் நிலைக் கல்வி நிலை முக்கியத்துவம் பெறத் தொடங்கியது.

பாடசாலைக் கல்வி வழங்கும் தொழில் சார் கல்வி கைத்தொழில் மயமாக்கத்துக்குப் போதியதாக இருக்கவில்லை. கல்வியின் மீதான செலவுகள் உழைப்பினரின் தராதரங்களை முன்னேற்றி அவர்களுடைய

உற்பத்திப் பொருட்களின் தரங்களை அதிகரிக்க உதவியதால் கல்விச் செலவுகள் மனித சாதன வளர்ச்சியின் மீதான முதலீடு என கருதப்படலாயின.

இப்பின்னியில் 1955-65 காலப்பகுதியில் கல்விக்கும் அபிவிருத்திக்கும் இடையில் உள்ள தொடர்பினைக் கல்வியாளர்களும் நாட்டுத் தலைவர்களும் ஏற்றுக் கொண்டனர். OECD, UNESCO போன்ற சர்வதேச நிறுவனங்கள் வெளியிட்ட கல்வித்திட்டம் பற்றிய பல நால்கள் இக்கருத்தை ஏற்றுக் கொண்டன. இக்கருத்து அக்காலத்தில் கோட்பாட்டு ரீதியாக ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்ட போதிலும் அதற்கான ஆய்வு ரீதியான ஆதாரங்கள் குறைவாகவே இருந்தன.

கல்வியையும் அபிவிருத்தியையும் தொடர்புபடுத்தி வெளியிடப்பட்ட முக்கியத்துவம் வாய்ந்த கோட்பாடு ஏற்கனவே குறிப்பிட்டபடி மனிதமுலதனைக் கோட்பாடாகும். Schultz (1961), Denison (1962), Becker(1964) போன்ற பொருளியலாளர்கள் செய்த ஆய்வுகளின்படி வெளியிடப்பட்ட இக்கொள்கை மக்களின் உற்பத்தித் திறனை மேம்படுத்துவதற்கு முறைசார்ந்த கல்வி அவசியமானது என வலியுறுத்தியது; கல்வித் தேர்ச்சியடைய மக்கள் உற்பத்தித்திறனுடையவர்கள் என்பது இக்கோட்பாட்டுவாதிகளின் நிலைப்பாடாகும்.

அவர்களுடைய நோக்கில் பொருளாதார வளர்ச்சியும் அபிவிருத்தியும் ஏற்பட இரு நிபந்தனைகள் நிறைவேற்றப்படல் வேண்டும்:

- முதலாவதாக, தொழில் நுட்பத்தில் முன்னேற்றம் தேவை; உயர்தொழில் நுட்பம் உற்பத்திப் பெருக்கத்துக்கு உதவும்.
- இரண்டாவதாக, தொழில் நுட்பத்தைப் பயன்படுத்துவதற்குப் பயிற்சியடைய மனித சாதனம் தேவை.

உற்பத்தி நடத்தைக்கான திறன்களும் ஊக்கமும் முறை சார்ந்த கல்விமுறையின் விளைவாகும்; எனவே கல்விச் செலவு அல்லது கல்வியின் மீதான முதலீடு மக்களின் உற்பத்தித்திறன் மீதான முதலீடு என்பது இக்கோட்பாட்டுவாதிகளின் நம்பிக்கையாகும். மனித சாதனம் திறம்படப் பயன்படுத்தப்படக் கல்வியிடன், வீட்டு வசதி, உணவு, உடல்நலம் என்பனவும் தேவை.

மனித மூலதனக் கோட்பாட்டுவாதிகளின் ஆய்வு முறைகளில் பல குறைபாடுகள் இனங்காணப்பட்ட போதிலும் உலகநாடுகளின் கல்வித்திட்டச் செயற்பாடுகளிலும் கல்வி வளர்ச்சிக்கான கொள்கை உருவாக்கத்திலும் இக்கோட்பாடு செல்வாக்குச் செலுத்தி வந்துள்ளதை மறுப்பதற்கில்லை. பல்வேறு நாடுகளின் பொருளாதார, கல்வி நிலை அபிவிருத்தியில் ஒருமைப்பாடான போக்குகளைக் காண முடிவதாகப் பல ஆய்வுகள் எடுத்துக் கூறின. உதாரணமாக Harbison (1973) என்பார் இப்போக்கினைத் தமது ஆய்வில் நன்கு எடுத்துக்காட்டினார். அவருடைய ஆய்வின்படி வளர்ச்சியடைந்த நாடுகளைவிட வளர்முகநாடுகளில் பாடசாலை மாணவர் சேர்வு வீதங்கள் மூன்று கல்வி நிலைகளிலும் கணிசமான அளவு குறைந்தே காணப்பட்டன. மனித சாதன வளர்ச்சியில் கல்வி வகிக்கும் பிரதான பங்கினை அவர் வலியுறுத்திக் கூறியபோதிலும் அபிவிருத்திக்குக் கல்வியைப் பயன்படுத்துவதில் உள்ள இடையூறுகளையும் அவர் கூட்டுக்காட்டினார்.

1980 ஆம் ஆண்டில் T.Schultz ஆற்றிய நோபெல் விரிவுரையில் மனித மூலதனத்தின் முக்கியத்துவத்தை அவர் வலியுறுத்தினார். அவர் இக்கோட்பாட்டின் மூலகர்த்தாக்களில் ஒருவராவர். இவ்விரிவுரையில் 20 ஆண்டுகளுக்கு முன்பு தாம் நம்பிய அதே கருத்தை வலியுறுத்திக் கூறினார். விவசாய சமூகம் கைத்தொழில் சமூகமாக மாறிய முறைமை பற்றிக் கருத்துத் தெரிவித்த அவர் 'அண்மைக் கால ஆராய்ச்சிகளின் படி செல்வந்த, வறிய நாடுகளின் நவீன மயமாக்கத்தின் ஒரு முக்கிய அம்சம் பண்ணை நிலத்தின் பொருளாதார முக்கியத்துவம் வீழ்ச்சியற்று மனித மூலதனத்தின் திறன்கள் மற்றும் அறிவின் முக்கியத்துவம் எழுச்சியற்றமையுமாகும்' என்றார். தமது விரிவுரை முழுவதும் அவர்

வலியுறுத்திய கருத்து பொருளாதார வளர்ச்சிக்கும் வரிய மக்களின் நலன்களுக்கும் மக்களுடைய தராதரங்கள் மேம்படுத்தப்படல் அவசியமாகும் என்பதாகும். இத்தராதர மேம்பாட்டில் கல்விக்கு மிக முக்கிய பங்குண்டு என்பதை அவர் தெளிவப்படுத்த முற்பட்டார்.

அவர் குறிப்பிட்ட கைத்தொழில் மயத்துக்கு முற்பட்ட கிராமிய, பொருளாதார சமூகத்தைப் பொறுத்தவரையில் பொருளாதார அபிவிருத்திக்கும் கல்விக்குமிடையில் தொடர்பு பற்றிக் கூறுவது மிகவும் கடினமானதாகும். கைத்தொழில் மயப்படாத சமூகங்கள் விவசாயம், மீன்பிடி என்பவற்றில் தங்கியிருந்தமையால், அவற்றின் அபிவிருத்தியைச் சுட்டிக் காட்டும் குறிகாட்டிகளை இனங்காணுவது கடினமாகும். விவசாய சமூகங்களிலும் கைத்தொழில் சமூகங்களில் போன்று விவசாயிகளின் திறன்களும் உள்பாங்குகளும் உற்பத்திப் பெருக்கத்துக்கு உதவக் கூடியவையாகும். 1964 இல் அவஸ்திரேலியாவிலும் ஐப்பானிலும் ஒரு ஹெக்டேருக்கு முறையே 6100, 5200 கிலோகிராம் நெல் விளைந்தவிடத்து இந்தியாவில் 1600 கிலோகிராம் மட்டுமே விளைந்தது; இதற்கு அவஸ்திரேலிய, ஐப்பானிய விவசாயிகள் பெற்றிருந்த கல்வித் தேர்ச்சி - கல்வி உருவாக்கிய மனித மூலதனம் ஒரு முக்கிய காரணி என ஆய்வாளர்கள் கருதினர். எனினும் கைத்தொழில் சமூகங்களில் போலன்றி விவசாய சமூகங்களில் குறைந்த அளவு தொழில்நுட்பமும் அதன் பயன்பாடுமே தேவைப்பட்டது.

இந்நிலையில் கைத்தொழில் சமூகங்களில் காணப்படும் கல்வி ஏற்பாடுகள் கைத்தொழில் மயமாக்கப்படாத சமூகங்களில் காணப்படுவதில்லை. கைத்தொழிற்துறை சாராத உற்பத்திப் பணிகளுக்கும் திறன்களும் பயிற்சியும் தேவைப்பட்டாலும் கைத்தொழில் சமூகத்துக்குத் தேவைப்படும் உயர்ந்த கல்வித் தேர்ச்சி விவசாய சமூகங்களுக்குத் தேவைப்படுவதில்லை. ஆயினும் இன்று கைத்தொழில் மயமாகாத சமூகங்களும் கைத்தொழில் சமூகங்களைப் பின்பற்றி விரிவான பாடசாலை முறைகளை உருவாக்கி, விவசாய தொழில்நுட்பம் கிராமாபிவிருத்தி என்பவற்றைத் தமது பாட

ஏற்பாடுகளில் வலியறுத்தத் தொடங்கியுள்ளன. கிராம வாழ்க்கை முறையைப் பின்பற்ற தேவையான விழுமியங்கள், உள்பாங்குகள், நடத்தைகள் என்பவற்றை அப்பாடசாலைகள் கற்பிக்க முற்பட்டுள்ளன. உலக வங்கியின் 'கல்வித் துறைக்கான கொள்கை' பற்றிய ஆய்வுக் கைநூலின்படி (1980) விவசாயிகளின் கல்வி பற்றிச் செய்யப்பட்ட இருபது ஆய்வுகளின்படி நான்காண்டு பாடசாலைக் கல்வியின் விளைவாக விவசாய உற்பத்தி 7.4 வீதத்தால் அதிகரித்திருந்தது. மேலும் இருபது வளர்ச்சியடைந்த நாடுகளிலும் வளர்முக நாடுகளிலும் செய்யப்பட்ட ஆய்வுகளின்படி ஆரம்பக் கல்வியினால் ஏற்பட்ட சமூகப் பயன் விளைவு (Social rate of return) 26.2 வீதமாகும்; இதில் மலேசியா, பிரேசில், பிலிப்பைன்ஸ் ஆகிய நாடுகளுக்கான விளைவு வீதம் 9; வெனிதூலா, கொலம்பியா, தாய்லாந்து, உகாண்டா ஆகிய நாடுகளுக்கான விளைவு வீதம் 33. 'கல்வியும் வருமானமும்' பற்றிய உலகவங்கியின் அறிக்கையான்றின்படி கிராமப் பகுதிகள் பற்றிச் செய்யப்பட்ட 31 ஆய்வுகள், நான்காண்டுக் கல்வியினால் விவசாயிகளின் உற்பத்தி 8.7 வீதத்தால் அதிகரித்திருந்தது. தொழிற்சாலை ஊழியர்களின் உற்பத்தித் திறனில் கல்வி ஏற்படுத்தும் தாக்கம் பற்றிய ஆய்வுகளைக் கண்டறிவது கடினமாக உள்ளது. ஆயினும் உயர்ந்த கல்வித் தேர்ச்சியின் விளைவாக கூடிய திறனுடனும் உயர்ந்த வருமானத்துடனும் தொடர்புடைய வேலை வாய்ப்புகளுக்கு ஊழியர் மாறிச் செல்ல முடிந்தது என ஆய்வுகள் தெரிவித்தன.

Psacharopoulos என்பாரின் ஆய்வின்படி ஒட்டு மொத்த அளவில் கல்வியின் மீது செய்யப்படும் முதலீட்டினால் பொருளாதார வளர்ச்சி ஏற்படும் என்பதற்கு விரிவான ஆய்வு ரீதியான ஆதாரங்கள் எடுத்துக் காட்டப்பட்டன. இவ்வாய்வாளர் 1973 தொடக்கம் 1985 வரை 60 நாடுகளில் கல்வி மீது செய்யப்பட்ட முதலீட்டின்படி, வளர்முக நாடுகளில் ஆரம்பப் பாடசாலைக் கல்வியின் விளைவு வீதம் 27 வீதமாக இருந்தது; இடைநிலைக் கல்விக்கான வீதம் 16 ஆகவும் உயர் கல்விக்கான வீதம் 13 ஆகவும் இருந்தது. ஆகிய, ஆபிரிக்க, இலத்தீன்

அமெரிக்க நாடுகளுக்கான கல்வி முதலீட்டின் விளைவினை அவர்பின்வரும் அட்டவணையில் எடுத்துக் காட்டுகின்றார்.

கல்வியின் மீதான முதலீட்டின் விளைவ வீதம் (%)

நாடுகள்	ஆரம்பக் கல்வி	இடைநிலைக் கல்வி	உயர்கல்வி
ஆபிரிக்கா	26	17	13
ஆசியா	27	15	13
இலத்தீன் அமெரிக்கா	26	18	16
வளர்ச்சியடைந்த நாடுகள்		11	09

இவ்வாய்வினர் கண்டறிந்த முடிவுகளாவன:

- பிற கல்வி நிலைகளுடன் ஒப்பிடும் போது ஆரம்பக் கல்வியின் விளைவ வீதம் அதிகமானது.
- கல்வியினால் சமூகம் பெறும் பயன்களை விடத் தனியான் அடையும் பயன் அதிகமானது.
- எல்லா விளைவ வீதங்களும் 10 வீதத்துக்கும் அதிகமானவை.
- வறிய நாடுகளில் கல்வியின் பயன் அதிகம். இதற்குக் காரணம் அந்நாடுகளில் பயிற்சி பெற்றோரின் பற்றாக்குறையாகும்.
- கல்வி முதலீட்டில் ஆரம்பக் கல்விக்கே முன்னுரிமை வழங்கப்படல் வேண்டும்.
- கல்வி முதலீட்டின் பயனும் விளைவும் அதிகமாக இருப்பதற்கு ஒரு காரணம் கல்விக்கு ஒதுக்கப்படும் நிதி குறைவாக இருப்பதாகும்.
- உயர்கல்விக்கு வழங்கப்படும் நிதி மிக அதிகமானது.
- பெண்கள் அதிக தொகையினராகக் கல்வி கற்கும் போது, ஆண்கள் பெறும் அதே அளவு பயனை அடைகின்றனர்.

- தொழில்சார் பாட ஏற்பாட்டிற்குச் செய்யப்படும் முதலீட்டினால் பெறப்படும் பயன் அளவு பொதுப்பாட ஏற்பாட்டின் மீதான முதலீட்டின் விளைவுக்குச் சமமானது.

2.21 எழுத்தறிவும் அபிவிருத்தியும்

உலகளாவிய ரீதியில் எழுத்தறிவை வளர்ப்பதில் பாடசாலைக் கல்வி முக்கிய பங்களிடப்படும் செய்துள்ளது. எழுத்து ஒரு தொடர்பாடச் சாதனமாகக் கண்டு பிடிக்கப்பட்டனம் மனித நாகரீக வளர்ச்சிக்குப் பெரிதும் உதவியள்ளது. மக்கள் மத்தியில் அறிவு பரவவும் வர்த்தகம் மற்றும் பொருளாதாரத் துறைகளில் பெருமாற்றம் நிகழவும் மனிதர்களுக்கிடையிலான இடைத் தொடர்புகள் வளர்ச்சி பெறவும் எழுத்தறிவு துணை புரிந்துள்ளது. சம்பவங்களை மனிதன் நினைவில் நிறுத்திக் கொள்ள வேண்டிய அவசியம் இல்லாது போயிற்று. எழுத்தின் பயன்பாட்டினால் தவறிமூப்பதும் மிகவும் குறைய நேரிட்டது. இன்று வாய்ச் சொல்வாக்குறுதிகளை விட எழுத்தியிடப்பட்டவைக்கே மிகவும் பெறுமதிப்பு உண்டு. எழுத்தறிவுடையவன் தொடர்பாடல் ஆற்றல் உடையனாகின்றான்; தனது சுற்றாடலைக் கட்டுப்படுத்தும் சக்தியைப் பெறுகின்றான். பண்டைய எகிப்து, பபிலோனியா, கிரீஸ் ஆகிய நாடுகளின் மக்கள் படைத்திருந்த சிறிதளவு எழுத்தறிவுடன் அவர்கள் எழுத்தறிவற்ற பிற சமூகக் குழுக்களை விட பல சாதனங்களைப் பரிய முடிந்தது.

ஜோப்பிய ஆய்வுகளின்படி 1850 ஆம் ஆண்டளவில் ஆங்கில, பிரஞ்சு நகர்ப்புற தொழிலாளர்களில் 50 வீதத்துக்கு மேற்பட்டவர்கள் எழுத்தறிவுடையோராய் காணப்பட்டனர்; சுவீடன் நாட்டில் கட்டாயக்கல்வி முறை நடைமுறைக்கு வருமுன்னரே சகல ஆண்களும் எழுத்தறிவுடையோராயிருந்தனர் ; ஜக்கிய அமெரிக்காவில் 19 ஆம் நூற்றாண்டிலேயே எழுத்தறிவும் பாடசாலைக் கல்வியும் விரிவு பெற்றிருந்தது.

இங்கு கருத்திற் கொள்ள வேண்டிய அமசம் எழுத்தறிவு, பாடசாலைக்கல்வி, அபிவிருத்தி என்பவற்றுக்கிடையிலுள்ள தொடர்பாகும். எழுத்தறிவுக்கும் பொருளாதார வளர்ச்சிக்குமிடையில் உள்ள தொடர்பு பற்றி அறிஞர் மத்தியில் கருத்தொற்றுமையில்லை. பண்ணடைக் காலத்தில் எழுத்தறிவும் கல்வியும் சமூக மாற்றத்துக்குப் பயன்படுத்தப்பட்டது விரயம் செய்யப்பட்டதாக சில அறிஞர்கள் கூறுகின்றனர். அக்கால சமூக, பொருளாதார, அரசியல் நிலைமைகள் காரணமாக அன்றிருந்த கற்றறிவாளர்களை எவ்வாறு பயன்படுவது என்பதைப் புரிந்திருக்க வில்லை; கிரேக்க, உரோம நாகரீகங்களின் பண்ணடைய கல்விமுறை வழங்கிய கல்விச் செல்வம் (materia prima) அச்சமூகங்களின் தேவைக்களுக்குப் பொருத்தமாக விளங்கவில்லை, சமூக வளர்ச்சிக்கு உதவவில்லை என்பதுடன் சில சந்தர்ப்பங்களில் தடையாகவும் விளங்கியதாக அறிஞர் கருதுவார்.

Bowman, Anderson எனும் ஆய்வாளர்கள் பொருளாதார வளர்ச்சியைப் பேண வேண்டுமாயின் மக்களில் 40 வீதமானவராவது எழுத்தறிவடையோராய் இருத்தல் வேண்டும் என்றனர்; கைத்தொழில் மயமாக்கமும் துரித பொருளாதார வளர்ச்சியும் ஏற்பட வேண்டுமாயின் மக்களில் 70-80 வீதமானவர்கள் எழுத்தறிவடையோராய் விளங்குதல் வேண்டும் என்பது அவர்கள் கருத்து; 19ஆம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில் ஜப்பானியர்களில் 40 வீதமானவர்கள் எழுத்தறிவடையோராய் இருந்தமை அந்நாட்டின் நவீன மயமாக்கத்துக்கு உதவியது. இந்த அளவில் ஓரளவு பொருளாதார அபிவிருத்திக்கு, எழுத்தறிவ வீதம் கணிசமாக இருத்தல் வேண்டும் என்பது தெளிவாகின்றது.

கல்வி பற்றிய உலகவங்கியின் 1980 ஆம் ஆண்டு அறிக்கையின் படி எழுத்தறிவுக்கும் பொருளாதார வளர்ச்சி நிலைக்குமிடையில் தொடர்புண்டு என்பதைப் பின்வரும் அட்டவணை காட்டும்:

வெவ்வேறு வளர்ச்சி நிலையில் உள்ள நாடுகளில் வளர்ந்தோர்
எழுத்தறிவ வீதம் (%)

நாடுகள்

1975

1. குறைந்த வருமானமுள்ள நாடுகள்	38
2. நடுத்தர வருமானமுள்ள நாடுகள்	71
3. உயர் வருமானமுள்ள கைத்தொழில் நாடுகள்	99

சமூகத்தின் எழுத்தறிவ வீதத்தை அதிகரிக்காமல் பொருளாதார உற்பத்தியை அதிகரிக்கும் வழிவகைகள் உண்டு. விவசாயத்துறையில் உரங்கள், நீர்ப்பாசனம் என்பவற்றை முறையாகப் பயன்படுத்தி உற்பத்தியைப் பெருக்கலாம். சில நாடுகளில் எழுத்தறிவ வளர்ச்சியையும் பாடசாலைக் கல்வியையும் விவசாயிகள் எதிர்த்த சம்பவங்களும் நிகழ்ந்தன. பழக்கமில்லாத புதிய ஒரு சமூக முறையையில் சேர்ந்து வாழ வேண்டி வரும் என அவர்கள் கருதியே அவர்கள் கல்வி வாய்ப்புகளை எதிர்த்தனர். எவ்வாறாயினும் விவசாய உற்பத்தி மேலோங்கிக் காணப்பட்ட சில சமூகங்களில் எழுத்தறிவ வீதமும் உயர்ந்து காணப்பட்டது.

அவ்வாறே புதிய கைத்தொழில் சமூகங்கள் கீழ்மட்ட தொழில்நுட்பத்தைக் கைத்தொழில் முயற்சிகளில் பயன்படுத்தும்போது பெருந்தொகையான எழுத்தறிவடையோர் தேவைப்பட மாட்டார்கள். இதற்கு மேலை நாடுகளின் கைத்தொழில்மய வரலாற்றில் ஆதாரங்களைக் காண முடிகின்றது. இவ்வண்மை வளர்முக நாடுகளுக்கும் பொருந்தும். ஏனெனில் அந்நாடுகளின் அபிவிருத்தி வழிமுறைகள் குறைந்தபட்ச, எளிமையான கைத்தொழில் மயத்தையே ஆரம்ப கட்டத்தில் திட்டமிடுகின்றன.

மூன்றாம் உலகநாடுகள் தமது அபிவிருத்திக்கு மேலை நாடுகளைப் பின்பற்றுவதே ஒரே வழியெனத் தீர்மானிக்கும் போது தான் பிரச்சினைகள் தொடர்ந்துகின்றன. அதன் பின்னரே பொருளாதார வளர்ச்சிக்கு எழுத்தறிவு அத்தியாவசியமானது எனக்கருதி அதற்கான நடவடிக்கைகள் மேற்கொள்ளப்படுகின்றன. குறிப்பாக 1970களிலும் 80களிலும் மொசாம்பிக், அங்கோலா, கியூபா, நிக்காராகுவா ஆகிய புதிதாகச் சுதந்திரம் பெற்ற நாடுகளில் விரிவான முறையில் எழுத்தறிவு இயக்கங்கள் ஆரம்பிக்கப்பட்டன. மக்கள் எழுத்தறிவைப் பெறுகின்ற அதே வேளையில் புதிய அரசாங்கங்கள் சமூக, பொருளாதாரக் கொள்கைகளையும் அறியும் வகையில் எழுத்தறிவுக் கல்வி வழங்கப்பட்டது.

Hicks என்பாரின் பன்னாட்டு ஆய்வொன்றின்படி துரிதமாக வளர்ச்சிபெறுகின்ற வளர்முக நாடுகளின் எழுத்தறிவு வீதம் சராசரிக்கும் மேற்பட்டதாய்க் காணப்பட்டது. நாடுகள் அபிவிருத்தியறும் போது கல்வி வளர்ச்சிக்கான வளங்களைப் பெற முடியும் என்பது உண்மையே. 1960 தொடக்கம் 1977 வரையுள்ள காலப்பகுதியில் 75 வளர்முகநாடுகளை ஆராய்ந்த இந்த ஆய்வாளர் எழுத்தறிவு நிலைக்கும் அபிவிருத்திக்கும் தொடர்புண்டு எனக்கண்டார். முதல் வந்த 12 நாடுகள் துரிதமாக வளர்ச்சி பெறத் தொடர்ந்தியபோது அவற்றின் எழுத்தறிவு வீதம் சராசரிக்கு மேலாக இருந்தது.

அவருடைய ஆய்வின்படி எழுத்தறிவு நிலைக்கும் மனிதரின் சராசரி வயதுக்குமிடையே திட்டவட்டமான தொடர்புண்டு; அதாவது மனிதரின் உடல்நலத்தில் அவர்களுடைய எழுத்தறிவு செல்வாக்குச் செலுத்துவதாக அவர் கண்டார். Romer என்பாரின் ஆய்வின்படி (1990) எழுத்தறிவு நிலையில் ஏற்படும் மாற்றத்துக்கும் தொழில் முதலீட்டுக்கும் இடையில் முக்கிய தொடர்பிருப்பதாகக் கண்டறியப்பட்டது.

இதுவரை உயர்நிலைக் கைத்தொழில் மயமாக்கத்துக்குக் கல்வியும் எழுத்தறிவும் ஆற்றக்கூடிய பங்களிப்புப் பற்றிக் கூறப்பட்டது. ஆயினும்

எழுத்தறிவ என்பது ஒரு அடிப்படையான மனித உரிமை என்றும் மனிதன் பிறருடன் இணைந்து செயற்படவும் தனது சுற்றாடல் மீது கட்டுப்பாட்டைச் செலுத்தவும் எழுத்தறிவ தேவை என சில அறிஞர்கள் வலியறுத்தியுள்ளனர். இன்று வளர்ச்சியடைந்த மற்றும் வளர்முக நாடுகளில் எழுத்தறிவ விருத்திக்கு இதன் காரணமாக முக்கியத்துவம் வழங்கப்படுகின்றது.

கைத்தொழில் மய நாடுகளில் இன்றும் கூட ஏதோ ஒரு வகையில் எழுத்தறிவின்மை காணப்படத்தான் செய்கின்றது. உதாரணமாக 1975 இல் பிரித்தானியாவில் 20 லட்சம் பேருக்கு எழுத்தறிவ இருக்கவில்லையென மதிப்பிடப்பட்டது. இந்நிலையில் கைத்தொழில் நாடுகளில் கல்வி ஒரு அடிப்படை உரிமை என்ற முறையில் எழுத்தறிவின்மையை ஒழிக்க முயற்சிகள் மேற்கொள்ளப்படுகின்றன. இன்று சுகல நாடுகளிலும் எழுத்தறிவின்மையென்பது மனித ஆற்றலின் விரயம் என்றே கருதப்படுகின்றது.

இன்றைய எழுத்தறிவ இயக்கங்கள் சில பிரச்சினைகளை எதிர்நோக்குகின்றன. சமூகத்தின் சுகல உறுப்பினர்களும் எழுத்தறிவத் தேர்ச்சியைப் பெறும் வரை அவர்களுடைய ஊக்கத்தையும் முயற்சியையும் சிதைவுறாது அப்படியே வைத்திருப்பது ஒரு முக்கிய பிரச்சினையாகும். இல்லாவிடில் எழுத்தறிவின் முழுப்பயணையும் பெற்றுக் கொள்ளமுடியாது. அடுத்து, கற்போருக்கு அனுகூலமான எழுத்தறிவச் சுற்றுச் சூழலை ஏற்படுத்துவதும் மற்றும் பிரச்சினையாகும்; அவர்களுக்குத் தேவையான சஞ்சிகைகள், பத்திரிகைகள் மற்றும் வாசிப்புச் சாதனங்கள் என்பன ஒழுங்காக வழங்கப்படல் எழுத்தறிவ வளர்ச்சிக்கு முக்கியமானதாகும். மேலும், எழுத்தறிவ இயக்கங்கள் பெண்களையும் கிராப்புற மக்களையும் இறுதியாக கவனிக்க முற்படுவது வழக்கமாகி விட்டது. இதனால் இப்பிரிவினர்கள் எப்போதுமே எழுத்தறிவில் பின் தங்கியவர்களாகவே உள்ளனர். Stromquist என்பாரின் மதிப்பீட்டின்படி 1960-1985 காலப்பகுதியில் புதிதாக உலகில் உருவாகியிருந்த 15 கோடி

எழுத்தறிவற்றோரில் 86 வீதமானவர்கள் பெண்களாவர். உலக உழைப்பினர்களில் பெண்களே 33 வீதமானவர்கள்; உலக உணவு உற்பத்தியில் 50 வீதம் பெண்களுடையதே; உலகில் வீட்டுப்பணிகள் அனைத்தையும் அவர்களே செய்கின்றனர்; பெரும்பாலும் சுகாதாரப்பணிகளை அவர்களே செய்கின்றனர்; ஆனால் பல நாடுகளில் அவர்களுக்கு நிலவரிமையில்லை; அரசியல் அதிகாரத்தில் உரிய பங்கில்லை; இந்நிலையில் பெண்களுக்குக் கல்வி வசதிகளை வழங்குவது என்பது தனித்து சமத்துவக் கோட்பாட்டிற்காக மட்டுமன்றி சமூக உறுப்பினர்களின் அபிவிருத்திக்கான விணைத்திற்கண மேம்படுத்தும் நோக்குடையதுமாகும். பெண்களுக்குச் சமவாய்ப்புகளை வழங்குவது என்பது முக்கிய அபிவிருத்திசார் நோக்காக விளங்குகின்றது.

2.3 மாற்றுச் சிந்தனைகள்

கல்விச் செயற்பாட்டிற்கும் அபிவிருத்திக்கும் நேரடித் தொடர்பு உண்டு என்று கூறிய முன்னைய பொருளியலாளர்களின் கருத்தை இன்றைய அறிஞர்கள் சிலர் ஏற்றுக் கொள்வதில்லை. 1960 களின் இறுதியிலேயே P. Coombs எனும் அறிஞர் கல்வி வசதிகளை விரிவு செய்யும் போது அதனால் பொருளாதார நெருக்கடி ஏற்படக்கூடிய சாத்தியக் கூறுகளே உண்டு; பொருத்தமற்ற பாரிய கல்விமுறையைப் பேணுவது செலவுமிக்கது; இதனால் பொருளாதாரப் பிரச்சினைகள் தோன்றக் கூடும் என்று அவர் கருதினார் (1968). Weilar எனும் மற்றொரு ஆய்வாளர் கல்வியில் ஏற்படும் விரிவு உடனடியாக பொருளாதார வளர்ச்சி ஏற்படும் எனும் நிலைப்பாட்டை எதிர்த்தார்; கல்விக் கொள்கையாக்கத்தில் மூன்று விடயங்களுக்கு முக்கியத்துவமளிக்க வேண்டும்; சமவாய்ப்பு, கல்விக்கும் தொழிலுக்குமிடையில் உள்ள தொடர்பு, கல்வி சீர்திருத்தம் என்பனவே அவை; இந்நிலையில் கல்வியின் மீதான முதலீடு பொருளாதார வளர்ச்சிக்கு வழிவகுக்கும் என்று கருதுவது தவறானதாகும் என்று அவர் வலியுறுத்தினார் (1978).

இம்மாற்றுக் கருத்துக்கள் 1980களிலும் வெளியிடப்பட்டன. பொருளியற் கல்வி அறிஞரான Blaug '1970-75 உடன் பொருளியல் கல்விக் கோட்பாட்டின் பொற்காலம் முடிவடைந்து விட்டது; கல்வி விருத்தியினால் எதிர்பார்த்த பொருளாதார வளர்ச்சி ஏன் ஏற்படவில்லை என்பதை ஆராய வேண்டும்' என்றார். கல்வியும் அபிவிருத்தியும் பற்றிய ஆய்வில் 'நிறுவன மற்றும் சமூகவியல்' காரணிகளும் நோக்கப்படல் வேண்டும் என்பது அவருடைய கருத்து.

சில பொருளியல் ஆய்வாளர்களின் நோக்கில் கல்விக்கான கேள்வி நிரம்பலை நிர்ணயிப்பதில் சமூக நடத்தை முக்கிய பங்கு கொள்கின்றது; இந்நிலையில் கல்வியின் மீதான முதலீடு விரும்பத்தகுந்த, எதிர்பார்த்த விளைவுகளைத் தராமைக்குக் காரணம் உள்ளுரில் உழைப்புக்குக் காணப்படும் சந்தை நிலைமைகளோயாகும் (Internal Labour Market) என அவர்கள் விளக்கினார்.

மற்றொரு அறிஞர்குமுனினர் முன்வைத்த தீவிரவாத பொருளியல் சித்தாந்தத்தின்படி (Neo-Marxist) கல்விச் செயற்பாடு சமூக சமமின்மையையும் ஏற்ற தாழ்வுகளையும் வளர்க்கவே உதவுகின்றது; பொருளாதார வளர்ச்சியில் பாதகமான விளைவுகளை ஏற்படுத்துகின்றது; பொருளியலாளர்கள் இவற்றைக் கவனத்திற் கொள்ளாமல் கல்வித்துறையின் மீதான முதலீட்டை அதிகரிக்குமாறு கோருவதால், பிரச்சினைகள் தீர்க்கப்படுவதில்லை என்பதுடன் புதிய பிரச்சினைகளும் உருவாகின்றது; இந்நிலையில் கல்வியின் விரிவினால் பொருளாதார வளர்ச்சி ஏற்பட்டுவிடும் எனக் கொள்ள முடியாது என இவ்வறிஞர்கள் வாதிட்டனர் (Carnoy, Levin (1985), Bowles, Gintis).

கல்வி வளர்ச்சியினால் பொருளாதார அபிவிருத்தி ஏற்படும் எனும் நிலைப்பாட்டில் பல பிரச்சினைகள் உண்டு. 1960களில் கல்வித்திட்டச் செயற்பாட்டில் கல்வியின் மீதான முதலீடு என்பது மனித சாதன வளர்ச்சிக்கான மூலதனம் என்ற கோட்பாடு செல்வாக்குச் செலுத்தியது உண்மையேயாயினும் இன்று கல்வி வளர்ச்சியினால் பொருளாதார அபிவிருத்தியில் எதிர்மறை

விளைவுகளும் ஏற்படலாம் எனும் கருத்தும் ஏற்றுக் கொள்ளப்படுகின்றது. இக்கருத்துக்கள் தொடர்பாக இன்று முன் வைக்கப்படும் வினாக்கள்: எவ்வகையான கல்வி? எவ்வகையான பொருளாதார வளர்ச்சி? யாருடைய நன்மைக்காகப் பொருளாதார வளர்ச்சி? என்பனவாகும். இவை தொடர்பாக ஏராளமான ஆய்வுகளும் விவாதங்களும் நடைபெற்றுள்ள போதிலும் கல்விக்கும் பொருளாதார அபிவிருத்திக்குமிடையில் உள்ள தொடர்பு பற்றி அறிஞர் மற்றும் கொள்கை வகுப்போர் மத்தியில் பொதுக்கருத்தொன்று இன்னும் உருவாகவில்லை.

Further Reading

ADAMS, DONALD K.(1977) "Developmental education", Comparative Education Review, 21(2+3) (June / October): 296 - 310

ANDERSON, C.ARNOLD and MARYJEAN BOWMAN (eds.) (1965) Education and Economic Development, Chicago : Aldine Publishing Company.

BECKER, G.S (1964) Human Capital ; A Theoretical and Empirical Analysis, New york : Columbia university Press.

BLAUG, MARK (1970) Economics of Education, Harmondsworth : Penguin Press.

CARNOY, MARTIN (1974) Education as cultural imperialism, New York : David McKay.

CARNOY, MARTIN (1975a) "Educational change; past and present", in MARTIN CARNOY (ed) Schooling in a corporate Society, 2nd ed, Newyork ; David McKay.

COLEMAN, JAMES S.(ed)(1965) Education and political Development, Princeton, N.J.: Princeton university press.

COLEMAN, JAMES S. et al.(1966) Equality of Educational Opportunity, Washington, D.G., U.S.Government printing office.

COOMBS, P.H.(1968) The World Crisis in education : A Systems Analysis, London : Oxford university press.

- COOMBS, P.H.and M.AHMED (1974) Attacking Rural Poverty, London; The Johns Hopkins university press.
- CURLE, ADAM (1973) Education for Liberation, Newyork : John Wiley
- DORE, RONALD(1976) The Diploma Disease, London; Allen & unwin
- FOSTER, PHILIP(1975) "Dilemmas of Educational development : What we might learn from the past", Comparative Education Review, 19 ; 375 - 392.
- FREIRE, PAULO(1972) Pedagogy of the opperessed, New York : herder & Herder
- KASDAN, ALAN RICHARD(1973) The third world ; A New Focus for Development, Cambridge, Mass; Schenkman Publishing Company.
- MYRDAL, GUNNER (1972) Asian Drama, Harmondsworth : The Penguin press.
- PARSONS, TALCOT (1966) Societies : Evolutionary and Comparative Perspectives, Englewood cliffs, N.J.Prentice - Hall, Inc.
- SCHULTZ, THEDORE, W(1961) :"Investment in human Capital", American Economic Review, 51 March : 1-17
- SHIPMAN, M.D.(1971) Education and Modernisation, London, Faber & Faber

- UNESCO (1967) Educational planning, Paris : UNESCO, IIEP.
- UNESCO (1970) Educational Planning, A world Survey of problems and prospects, Paris : Unesco.
- VAIZEY, JOHN(1970) The Political Economy of Education, London, Duckborth Publishing Co.
- World Bank (1980) Education Sector Policy Paper, Washington, D.C, The world Bank.
- World Bank (1980)world Development Report, 1980, Washington, The world Bank.
- CARNOY, MARTIN (1974) *A New World : A New Education*, London, Hutchinson Educational.
- KASDAN, ALAN RICHARD (1973) *The Third World*, London, Hutchinson Educational.
- CARNOY, MARTIN (1975a) "Education past, present and future", in MARTIN CARNY (ed.) *Schooling in a changing world*, London, Hutchinson Educational.
- MURDAL, GUNNAR (1975) *A New David*, London, Hutchinson Educational.
- COLEMAN, JAMES S. et al (1966) *Education and opportunity*, Washington, D.C., U.S Government Printing Office.
- COLLMAN, JAMES S. et al (1969) *Equality of educational opportunity*, Washington, D.C., U.S Government Printing Office.
- PARSONS, TALCOT (1960) *Society, Education and Opportunity*, New York, Free Press.
- SCHUTZ, THEODORE (1961) *Investments in human capital*, American Economic Review, 51 March : 1-15.
- SHIRKMAN, M.D. (1971) *Education and modernization*, London, Hodder & Stoughton.

பிற நூல்கள்

1. 'இலங்கை இந்தியர் வரலாறு', வைரவன் பதிப்பகம், மதுரை, 1989
2. 'கல்வியியல் கட்டுரைகள்', தூராமணி பதிப்பகம், சென்னை 33, 1991
3. 'இலங்கையின் கல்விவளர்ச்சி', தூராமணி பதிப்பகம், சென்னை 33, 1993
4. 'இலங்கையிற் கல்வி', கவிதா பதிப்பகம் மதுரை 20, 1993
5. 'கல்வியும் மனிதமேம்பாடும்', கவிதா பதிப்பகம், மதுரை 20, 1993
6. 'கல்வியியல் கட்டுரைகள்', பூபாலசிங்கம் புத்தகசாலை, (இரண்டாம் பதிப்பு) கொழும்பு, 1994
7. 'இலங்கையின் கல்விவளர்ச்சி', கவிதா பதிப்பகம் (இரண்டாம் பதிப்பு) மதுரை 20, 1995
8. 'புதிய நூற்றாண்டுக்கான கல்வி', தர்வங்கா பதிப்பகம், கொழும்பு 6, 1995
9. 'கல்வி வளர்ச்சிச் சிந்தனைகள்', கவிதா பதிப்பகம், மதுரை 20, 1995
10. 'கல்விச் செயற்பாட்டின் புதிய செல்நெறிகள்', கவிதா பதிப்பகம் மதுரை 20, 1996

நாலாசிரியர் பற்றி...

பேராசிரியர் சோ. சந்திரசேகரன் கொழும்புப் பல்கலைக்கழகத்தில் கடந்த இருபது ஆண்டுகளாகக் கல்வியியல் விரிவுரையாளராகப் பணிபுரிந்து வருபவர்.

கல்வியியலில் பல நூல்களையும் ஆராய்ச்சிகளையும் செய்து வெளியிட்டுள் இவர் பேராதனைப் பல்கலைக்கழகம், ஜப்பானிய ஓசாக்கா அயல்மொழிப் பல்கலைக்கழகம், ஹிரோசிமா பல்கலைக்கழகம் என்பவற்றில் உயர்கல்வி பயின்றவர்; ஒப்பீட்டுக் கல்வியியல் துறையில் ஆராய்ச்சிகள் செய்து உயர் பட்டங்கள் பெற்றவர். டோக்கியோ, மணிலா, திரிப்போலி, புதுஷல்லி, ஆகிய இடங்களில் நடைபெற்ற கல்வியியல் கருத்தரங்குகளிற் பங்குகொண்டவர். சார்க் கல்வியியல் ஆராய்ச்சி வல்லுநர் மகாநாட்டில் இலங்கைப் பிரதிநிதிகளுள் ஒருவராகக் கலந்து கொண்டவர். சார்க் கல்வியியல் ஆராய்ச்சிச் சஞ்சிகையின் ஆசிரியர் பீட ஆலோசகராகப் பணிபுரிபவர்.

வி. ரி. தமிழ்மாறன்